

MARKEC

april 2009

www.os-markovci.net

8

STRAN 2

ŠOLSKI NOVINARJI

Predstavili smo se vam ustvarjalci tega glasila. Vas zanima, zakaj se radi ukvarjamo z novinarstvom?

STRAN 13

C. DARWIN

Tudi na naši šoli smo obeležili 200. obletnico rojstva tega pomembnega angleškega naravoslovca.

STRAN 21

VEZENJE

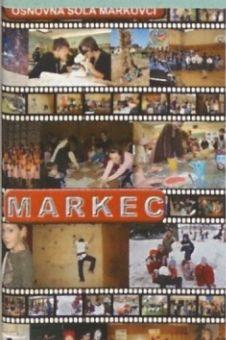
Med izbirnimi predmeti se je letos na naši šoli prvič pojavil predmet vezenje. Raziskali smo njegovo vsebino.

posebni dosežki
MARKEC

30 LET

NAŠA ŠOLSKA STAVBA PRAZNUJE...

POSTER

OD IDEJE...
DO GRADNJE...
DO OTVORITVE.

Piše se leto 1979

- zanimivosti iz šolske kronike

več na
STRANI
3 - 8

BILO JE NEKOČ...

pogovori z delavci šole, ki so staro šolsko stavbo doživeli kot zaposleni ali kot učenci

ŠOLSKO LETO 2008/2009

MOŽICELJ IZ NIČA

(pravljica)

Nekoč je živel možicelj iz niča. Imel je nos iz niča, usta iz niča, obut je bil v čevlje iz niča, pa tudi obleka, ki jo je imel na sebi, je bila iz niča.

Šel je v mesto iz niča in tam ni bilo prav nič, razen ene trgovinice, ki je bila tudi iz niča.

Po mestu se je sprehajala gospa iz niča, ki se je zaljubila v možiclja iz niča, on pa vanjo. Poročila sta se in ostala poročena, čeprav je bila poroka iz niča. Rodili so se jima trije otroci, ki so bili vsi iz niča.

Počil je lonec iz niča in pravljice iz niča je konec.

Nina Bezjak, 6.a

Spoštovani g. Župan!

Šem mlajši olicam naše občine, ki obiskujem OŠ Markovci. V svojo šolo sem načeloma zelo zadovoljen, vendar po me nekoliko sravi v miš tudi matijo. Pred vsem mi šelim, da bi naša šola imela nove lepše samitarnje. Saj so te spitišij. Na vse naše učence premagajo in pa pred vsem zelo dobrišijo. Belih oprave ja mamrac prohodovatel in učence, pred vsem WC. phoghe in vrate. Ne mislim, da je higiena ena od zelo pomembnih stvari. Upam, da boste moje pismo vzelo vemo in poskušali rešiti naše težave.

S spoštovanjem.

vaš olicam
Majmrič Ivan, 5.a

Spoštovani gospod župan!

Zahvaljujem se vam za vaš trud, ki ste ga vložili skozi vsa leta. Učenci OŠ Markovci smo lahko zelo ponosni na vas, saj ste v nas zložili veliko upanja in se udeležili vsake prireditve na OŠ Markovci. Pa čeprav bomo leta 2010 izžvolili novega župana, upam da bomo še do takrat ostali skupaj.

Lep pozdrav!

Učenka OŠ Markovci

LJUBEZEN

Ljubezen zraven ne nosi glave,
le oči ima zvedave.
Zaljubiš se naskrivaj,
medtem se lahko zgodi marsikaj.
V glavi je velika zmešnjava,
v srcu gradi se nova trdnjava.
Ko veter podpihne,
mi Ljubezen misli odpihne.

Janja Golc, 6.b

PESEM ZATE

Kaj počnem, ko pišem pesem zate?
Kaj le...mislim nate!

Marina Zupanič, 6.b

MARKEC - glasilo učencev OŠ Markovci

Pri nastajanju glasila so sodelovali:

• člani **NOVINARSKEGA KROŽKA**

Glavna urednica: **Eva ZUPANIČ, 8.a**

Pomočnica gl. urednice: **Katja BEZJAK, 9.b**

Mentorica: **Irena MURŠEC**

Grafično oblikovanje: **Gregor ZMAZEK**

Fotografije: **arhiv OŠ Markovci**

Risbi na naslovnici: **Manja KRAJNČIČ, 8.a**

Jessica Strelec, 7.a

Naklada: **350 izvodov**

UVODNIK

- Predstavili smo se vam ustvarjalci tega glasila.
- Prelistali smo šolsko kroniko ...
- Devetošolci vam razkrijejo nekaj zanimivosti in napotkov.
- Spoznajte najboljšo učenko generacije 1994.
- In kako poteka pouk v Izraelu?

VSEBINA

Šolski novinarji	2
Šola praznuje... 30 let šolske stavbe	3
Devetošolci odhajajo	9
Markec - nagrada za posebne dosežke	11
Darwinovo leto 1809 - 2009	13
Učenci ločeni po spolu...	16
Utrinki iz šolskega življenja	18
Literarni kotiček	24
Za zabavo in korist	28

Hej, hojla, pa sem znova med vami!

Kot sem obljubil, znova sem tu. Pa veste, da je minilo že celo leto? »Kaj res,« boste rekli in se morda malo zamislili, »tako hitro je leto minilo?«

Čas v resnici zelo hitro beži – od ponedeljka pa do ponedeljka, od testa do testa, od enih počitnic do drugih... - in že je leto naokrog, že gremo na morje, že imamo rojstni dan ...pa že zopet gremo v šolo... Kar naenkrat iz prvošolčka postanemo petošolčki, iz petošolčkov pa kar naenkrat čisto »ta pravi« devetošolčki!

Zakaj sem se tako zamislil in vas s tem minevanjem časa prav zamoril? Izvedel sem, da je naša šolska stavba stara že 30 let. Si morete misliti? Je pa res že stara! Kdaj bom jaz star 30 let? A bom takrat sploh še živ?

Ja, seveda bom. Namesto da bi se veselil skupaj s šolo in ji čestital za rojstni dan, klatim neumnosti.

Torej, draga šola! Vse najboljše od mene, MARKECA. Veš, brez tebe mene ne bi bilo. Zato ti za rojstni dan želim, da bi imela še veliko pridnih učencev, s katerimi bi se lahko pobahala pred drugimi šolami!

Prav tako ti želim, da bi imela veliko takih učencev, ki bi radi pisali, pisali karkoli: kaj so doživeli, o čem sanjajo, pesmi, zgodbe; delali ankete, intervjuje... Veš, ta želja je nekoliko sebična, saj s to željo mislim nekoliko nase – brez takih učencev pa mene sploh ne bo ...

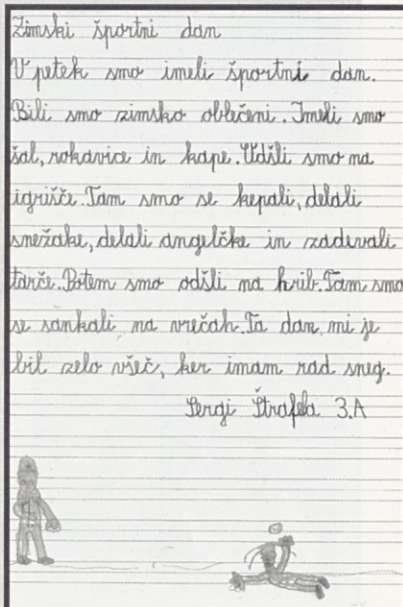
Letos ni bilo problema, da ne bi ugledal luči sveta, saj so se šolski novinarji z mano zelo trudili.

Le prelistajte me, našli boste veliko zanimivega.

Lahko me ponudite v branje tudi staršem – morda bodo še oni našli kaj zase.

Na koncu mi preostane le še, da se poslovim, še prej pa bi vam čestital ob DNEVU ŠOLE in vam zaželel, naj čas do dolgih poletnih počitnic mine čim hitreje, prijetno in uspešno, da bodo počitnice čim lepše.

Vaš Markec

ŠOLSKI NOVINARJI

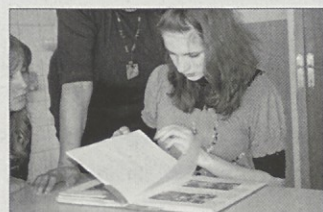

Novinarji pri raziskovanju šolske kronike.

Narisał: Tomas Štumberger

„Novinarski oz. iskanje podatkov je zame nek izziv, neko potešenje dolgčasa. Zato sem tu,“

Ne moreš verjeti, koliko zanimivosti se najde, če si radoveden.

SPOZNAJTE NAS!

Smo tisti, ki smo vse leto skrbeli, da so bili v našem kraju obveščeni, kaj se dogaja na šoli, pisali smo članke, zbirali prispevke, fotografirali, objavljali in skrbeli za šolski radio. Delo novinarja vsi z vesel-

Katja Bezjak:

»Zelo rada se ukvarjam s posredovanjem informacij medijem. Kot novinarka v šoli bi se rada izpopolnila v pisanju člankov in intervjuvanju ljudi na različnih prireditvah.«

Tamara Galun:

»V novinarski krožek sem se vpisala zaradi zanimivosti novinarjevega dela in radovednosti. Pri krožku je vedno zabavno in zanimivo. Delamo intervjuje, urejamo zadeve in se skupaj nasmejimo.«

Nina Kosec:

»Novinarstvo me zelo veseli. Najraje delam anket, saj sem po naravi zelo radovedna, zato me zanima, kaj posamezniki menijo o neki stvari. Pri novinarstvu se tudi veliko naučim.«

Sanja Kodrič:

»Pri novinarstvu sem se naučila veliko stvari, katerih se pri uri slovenščine ne moremo.«

Vanja Vajda:

»Za krožek sem se odločila, ker me delo v njem zelo veseli, povabila pa me je tudi učiteljica.«

Eva Zupanič:

»Delo novinarja je zelo zanimivo in pestro. Najbolj me veseli pisanje člankov. Kot glavna urednica pa zbiram članke in jih urejam za časopis.«

jem opravljamo, zelo ponosni pa smo, da imamo v novinarski ekipi tudi dva fanta.

Aljoša Toplak:

»Novinarski krožek obiskujem zato, ker mi je všeč delo v skupini in me novinarstvo tudi zanima. Všeč mi je tudi, ker nama je s sošolcem učiteljica zaupala tehnične zadeve.«

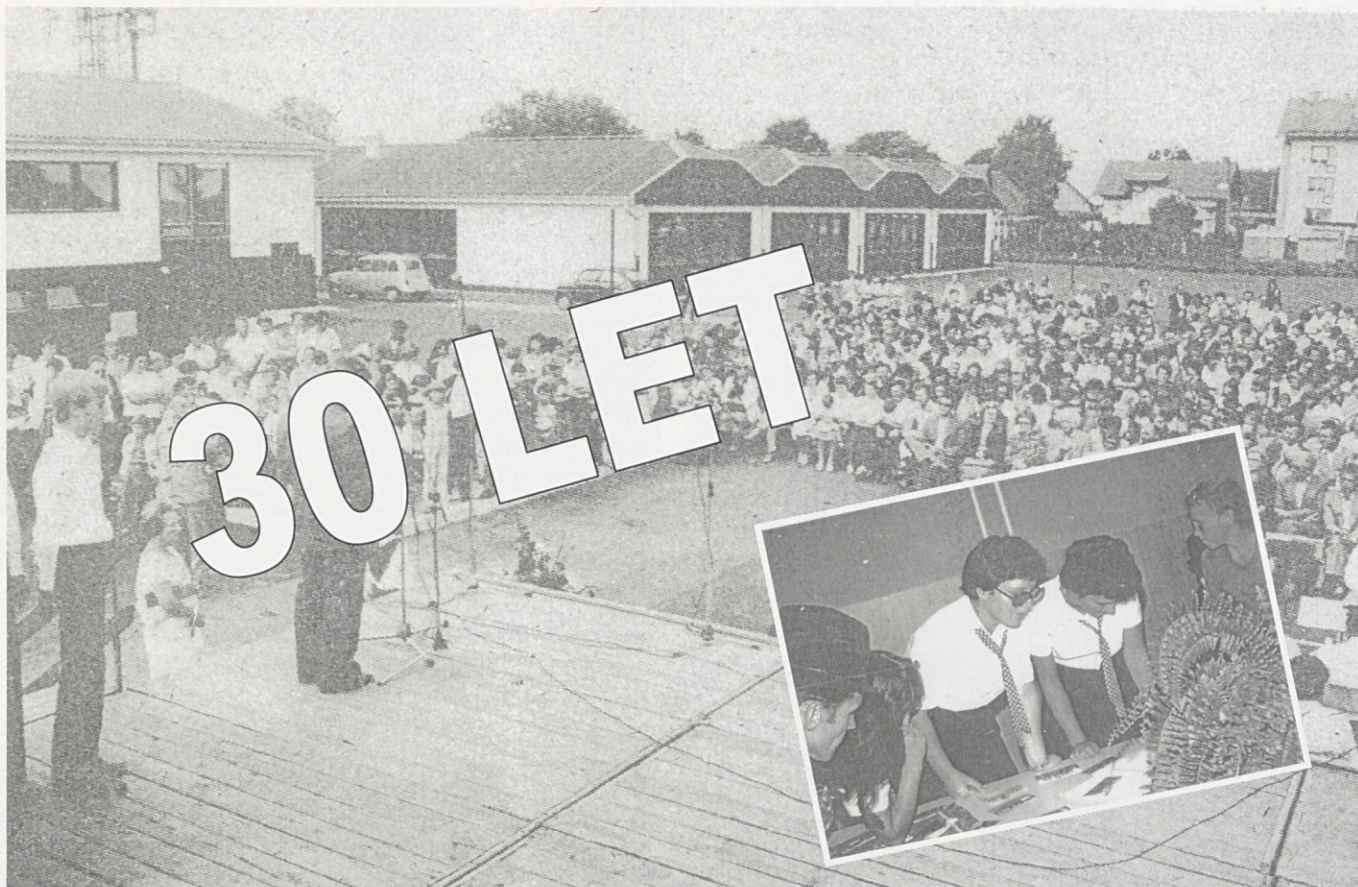
Tadej Kostanjevec:

»Za obiskovanje novinarskega krožka sem se odločil, ker me novinarstvo že od nekdaj zanima. Še posebej ga rad obiskujem, ker naju je učiteljica s sošolcem »dala med slikanje in tehniko«.

Taja Žnidarič:

»Hodim že v 7. razred in po svojih izkušnjah nekatere veste, da je ta naporen. Pa še kljub temu obiskujem novinarski krožek. Vas zanima, zakaj? Takoj vam povem. Tukaj je vedno zanimivo, odkrivamo nove dogodke v šoli in okolici. Veliko se tudi družimo in se imamo vedno lepo. Novinarski oz. iskanje podatkov je zame nek izziv, neko potešenje dolgčasa. Zato sem tu.«

ŠOLA PRAZNUJE...

Ko je bil naš največji pesnik, Prešernov France, star toliko kot naša šola, je napisal: »Dni mojih lepša polovica....«

Mar so tudi naši šoli najlepša leta že minila ...Mnogo je doživela v teh letih; veliko lepih pa tudi žalostnih trenutkov – prihajali in odhajali so učenci, ki so bili taki in drugačni in šola je z njimi doživljala njihove vzpone in padce, srečne in manj srečne šolske dni; prihajali in odhajali so učitelji in drugi delavci šole; prihajali in odhajali so tudi ravnatelji...

Pustimo nostalgijo in se raje posvetimo svetlim stranem njenega »življenja«. Ker je DAN ŠOLE letos posvečen 30-letnici šolske stavbe, ki so jo naši dedki in babice pa tudi naši starši težko pričakovali, saj so znanje pridobivali v stari šoli, ki je bila že

močno »obrabljena«, smo se kot šolski novinarji čutili dolžne, da pokukamo v preteklost in se seznanimo z njenimi začetki oz. z njenim »rojstvom«.

Prelitali smo ŠOLSKO KRONIKO, kjer smo zasledili marsikateri zanimiv podatek, in izbrali nekaj najbolj odmevnih dogodkov iz časa »nastajanja«, gradnje in prvih začetkov »markovske lepote«, kot so našo šolo takrat poimenovali. Vzdevek si je zaslužila, saj take ni bilo daleč naokoli, zato so bili vsi, ki so imeli opravka z našo šolo, nanjo zelo ponosni.

V Tedniku (časopis takratne občine Ptuj), ki je izšel 27. 6. 1976, je bil objavljen naslednji prispevek:

S tramovi podprti stropi v osnovni šoli bratov Štrafela v Markovcih.

OSNOVNA ŠOLA MARKOVCI

Sedanja šolska zgradba je bila zgrajena leta 1892, ima 7 učilnic in 533 kv. m koristne površine. Zaradi nevarnosti, da se zrušijo stropi, so ti že osmo leto podprti. v Markovcih se šola 556 učencev v 20 oddelkih. Pouk se izvaja v treh izmenah. Na učenca odpade 0,96 kv m koristne površine. Število učencev je v porastu, zato ima šola že nekaj let po 3 paralelke. Že v šolskem letu 1978/79 bo šola imela 24 oddelkov.

Gradnja te šole je načrtovana v letih 1977–78. Šola bo imela 24 učilnic in po vseh normativih predpisane površine, v skupni izmeri 5.767 kv. m. Cena gradbenih in obrtniških del je izračunana po cenah iz leta 1975 in znaša 6.000 dinarjev po kvadratnem metru, skupno z drugimi stroški (zemljišče, dokumentacija, oprema, komunalna ureditev, načrti in drugo) pa 8.037 dinarjev za kvadratni meter.

Za vas smo izbrali nekaj fotografij gradnje šole, ki jih hrani šolska kronika – (takratne Markovce je brez naše šole težko prepoznati, se vam ne zdi ...)

... in potem je bilo v Tedniku, 16. 8. 1979, objavljeno naslednje:

Slovesnost pred markovsko lepoticco v soboto dopoldne

Foto: R

NOVA OSNOVNA ŠOLA V MARKOVCIH – NAŠ PONOS

V soboto 11. avgusta je bilo v ptujski občini več prireditev iz okvira občinskega praznika – osmega avgusta. Najpomembnejše je bilo prav gotovo odprtje nove zgradbe osnovne šole v Markovcih.

Ze v zgodnjih jutranjih urah v soboto je Markovci zajelo praznično vzdušje, celotno naselje je

bilo odeto v praznično obleko. Krajanje te krajevine skupnosti in drugi občani z območja ptujske občine so se v velikem številu zbrali k slovesnemu trenutku, ko bodo odprli novo šolsko zgradbo, ki je že dobila ime »markovška lepoticca« in to povsem upravičeno.

Obširnejši zapis s slovesnosti v

Markovcih objavljamo na tretji strani. Za konec naj samo še zapišemo, da slovesnost v Markovcih »pozdravile« tudi štoklje, kar šest jih je krožilo nad prireditvenim prostorom. S tem so štoklje najbrž simbolično naznačile, da učencev za novo šolo ne bo zmanjkalo. (Nadaljevanje na 3. strani)

MG

Velika čast, odpreti novo šolo, je bila dodeljena učencu 3. razreda, **Danijelu Tementu**.

ŠOLA JE BILA URADNO ODPRTA 11. avgusta 1979, na praznik občine Ptuj.

Gospod **Karlo Krivec**, prvi ravnatelj »markovske lepoticce«, je v šolsko kroniko za šolsko leto 1979/80, zapisal:

» S poukom smo v tem šolskem letu začeli v ponedeljek, 3. 9. ob 7.45 v naši lepi, novi šoli. Učenci in učitelji smo bili srečni, da so se nam izpolnile naše dolgoletne želje in da smo tega dne končno lahko pričeli pouk čisto drugače kot prejšnja leta.«

1. Inicijati pouka

S poukom smo v tem šolskem letu pričeli v ponedeljek, 3. 9. ob 7.45 v naši lepi, novi šoli. Učenci in učitelji smo bili srečni, da so se nam izpolnile naše dolgoletne želje in da smo tega dne končno lahko pričeli pouk čisto drugače kot prejšnja leta.

Učenci in učitelji so bili srečni, da so se nam izpolnile naše dolgoletne želje in da smo tega dne končno lahko pričeli pouk čisto drugače kot prejšnja leta.

3. septembra 1979 je prag nove šole prestopilo tako **522 učencev**, ki so bili razvrščeni v **19 oddelkih**, poleg tega pa je na šoli potekala še tako imenovana mala šola.

Prve utrinke pouka in življenja v novi šoli je naša dolgoletna učiteljica, takratna učenka 7. razreda, ga. Natalija Plohl, v svojem spisu zabeležila takole:

Ko smo letos odprli novo šolo, smo tovarišu Titu poslali tudi pozdravno pismo

Foto: R

V novi šoli

Zazvonil je šolski zvonec. Veseli, razigrani otroci smo stopili v nove garderobe. Sezuli smo si čevlje in že stopili v copate ter s torbami v rokah odšli v prostore nove šole. Že kar prvo uro smo zakorakali v razred, v katerem se bomo učili naš materin jezik. Sedli smo v nove udobnejše klopi in že je zazvonilo konec odmora. Navdušeni smo čakali, kdaj bo stopila v razred tovarišica. Kmalu se je prikazala pri vratih. Najprej je vpisala v dnevnik, potem pa nam razložila prostor slovenskega jezika. Zadaj je delna stena, ki jo dopolnjujejo »harmonika« vrata. Precej se sliši iz sosednjega kabineta, toda to nas ni motilo. Nadaljevali smo in se tudi marsikaj pogovorili. Hitro je zazvonil zvonec in že smo morali v kabinet, kjer raziskujemo kemijo in njeno znanost. Toda kam? Nismo se več znašli. Zmeda na hodnikih nas je zelo presenetila. Bili smo še »skoraj izčrpani« od iskanja, ko smo končno le zagledali vrata z napisom KEMIJA. Tedaj smo si oddahnili. Vedno večja zmeda, sem si mislila sama pri sebi, a se bo že uredilo. V razred je stopila tovarišica z nekako veselimi obrazom, kot da bi nam že s tem hotela povedati, da je tudi ona vesela nove šole. »V kabinetu za kemijo je prijetno, saj imamo svoje pipe, v katerih si lahko umivamo roke«, je rekla eden izmed veselih učencev. Toda pipe niso zato, ampak se rabijo za... Oh, saj niti sama ne vem, zakaj! Pa pustimo zdaj pipe in se rajši povrnimo h kabinetu samemu, v katerem so razstavljeni kemijski pripomočki in še tudi marsikaj drugega. Pri uri kemije smo delali razne poizkuse in bilo je zelo prijetno. Ko je zazvonilo konec ure, sem bila skoraj jezna tako sem se zatopila v znanost — logično misljenje, ki ga vedno rabimo v življenju.

Spet je nastala zmeda po hodnikih in hrup je odmeval od stene do stene in zopet nazaj v razrede. Bila je malica. V vrsti smo se počasi pomikali in komaj čakali, kdaj se bomo lahko vsedli in se v miru najedli. Prvi dan je bilo veliko prerivanja, potem pa smo se privadili. Ko je bilo malice konec, smo spet stopili v razred, kjer smo se učili spet nekaj drugega.

Prvi dan in zdaj že prvi mesec šolskega leta v novi šoli je torej minil in želim, da bi jo ohranili čim dlje ter z razumom in z mišljenjem napredovali v naši »markovski lepotic«.

Natalija Plohl, 7/b, OŠ bratov Štrafela, Markovci

7. 10. 1979

Zanimalo nas je seveda tudi, kdo so bili učitelji, ki so začeli poučevati v novi šoli. Izbrskali smo njihovo fotografijo — dobro si jo oglejte, morda boste katerega prepoznali, čeprav je od takrat minilo že 30 let.

Oglejte si tudi fotografijo učencev, ki so v letu 1979/80 začeli obiskovati prvi razred,

in pa tistih, ki so v tem letu prvi zaključili osnovno šolanje v novi stavbi.

ŽIVLJENJE IN DELO V STARI ŠOLI

Življenje in delo v stari šoli, ki je bila zgrajena leta 1892, nikakor ni bilo lahko in prijetno, saj prostori niso več ustrezali, pa tudi učencev je bilo preveč za tako »malo« šolsko zgradbo.

O razliki v življenju, delu in počutju med staro in novo šolo smo se pogovarjali z nekaterimi delavci šole, ki so delali tudi že v stari šoli, pa tudi z nekaterimi takratnimi učenci, ki so »iskusili« pouk v stari in novi šoli, danes pa poskušajo znanje, ki so ga kot učenci pridobili, prenesti na nas.

Marija Petek, učiteljica matematike

V stari šoli smo učili v treh izmenah. Z delom smo pričeli že ob 7.00 uri zjutraj. Dela oz. poučevanja je bilo veliko, saj je šola premogla veliko število učencev, pa tudi v posameznih razredih jih je bilo veliko več. Na mesec smo menjavali pouk – dopoldne, popoldne.

Prostori v stari šolski zgradbi so bili veliko manj prijazni. Nekateri razredi so bili dolgi in ozki ter podprti z lesenimi stebri.

Ko je odzvonilo za malico, so učenci odhiteli v klet, kjer je bila jedilnica in kuhinja. Učitelji pa smo malicali v razredih.

Ob jutrih je bilo pozimi v šoli od 7° do 11°C, zato smo se pogreli

z lončeno pečjo, ki je stala v vsakem razredu. Okna so bila slaba, zato je skozi njih pihalo.

Zelo dobro so mi ostale v spominu kamnite stopnice, saj sem po njih pošteno padla, kajti bile so spolzke – pa tudi strašno trde.

*Taja Žnidarič in Tamara Galun,
7. razred*

Boža Kravina, učiteljica razrednega pouka

V stari šoli je pouk potekal v treh izmenah. 2. razred je imel pouk v posojilnici (današnji dom upokojencev). V razredih so bile lončene peči, tla pa so bila pokrita s širokimi deskami. V stari šoli sem sama prvič začela poučevati 5. razred, ki je takrat štel 33 učencev. Spomnim se, da je skozi okna pihalo. Malicali smo v razredih, učenci in učitelji skupaj.

Telovadnice nismo imeli, zato smo ob lepih dnevih telovadili zunaj, ob deževnih in slabih dnevih pa smo imeli uro športne vzgoje kar v razredu. Zanimiva je bila ozka učilnica, ki so ji zaradi nje izgleda rekli kar »>> avtobus <<«. V tistih časih so bili učenci bolj spoštljivi, njihova želja po znanju je bila večja, med poukom so bolj sodelovali. Med odmori pa so si radi privoščili zabavo.

*Sanja Kodrič in Vanja Vajda
9. razred*

Irena Kokot, kuharica

V stari šoli so bili pogoji dela – kar se tiče opremljenosti kuhinje – neprimerno težji. Zaposleni sva bili le dve kuharici. Vso hrano smo pripravljali ročno (rezali kruh, lupili krompir, sekljali, pomivali posodo...), saj nismo premogli nobenega kuhinjskega aparata. Hrano smo kuhali na malo večjem štedilniku (1 m x 1 m). Kuhinja je bila tesna, zato je bilo gibanje oz. premikanje težko. Zračenje je bilo naravno – kletna okna. Prostor, v katerem se je nahajala kuhinja, je meril okrog 20 kvadratnih metrov. Veliko preglavic nam je delal tudi odtok, saj se je velikokrat zamašil.

Že takrat smo za učence in učitelje kuhali kosila. Najpogosteje so se na jedilniku znašle juhe, kot so enolončnica, kislja juha, mlečna juha ter mineštra. Jedli so tudi krompirjevo solato s klobasami, kislo zelje, zdrob, kruh z namazom ter mleto meso.

Dežurni učenci so malico nosili v razrede – napitke v vedrih, kruh z namazom pa na tсах. Delo v stari kuhinji mi je bilo zelo všeč, bilo je veliko dela – vendar delo ni bilo naporno, saj smo morali hrano iz kuhinje prenesti le v kletne prostore, danes pa moram hrano razdeliti vsakemu učencu posebej.

Julija Arnuš, 9.b

Ivan Žnidarič, hišnik

Delo v novi šoli je drugačno, ga pa tudi ne zmanjka. V stari šoli smo kurili na trdo gorivo. Naročili smo okoli 40 ton premoga in pa okoli 30 m drv. Kurjenje je bilo lokalno, to se pravi, da smo greli z lončenimi pečmi. Drva smo naročili spomladi, da smo jih lahko potem v jeseni zažagali in nasekali na polena. Drva smo sekali po mesec dni. Pri delu so mi pomagale tudi čistilke. Premog pa so mi pomagali pospravljati tudi učenci – metali smo ga v klet.

Košnje trave v stari šoli ni bilo veliko. Pred šolo so bile v glav-

nem le cvetlične gredice, za šolo pa šolski vrt.

Jaz v stari šoli nisem kuril. Kurile so čistilke. Po razredu so bile lončene peči, v katere so kurile. Vsaka čistilka je imela 4 razrede. Moje delo je bilo kurjenje v telovadnici, ki pa je bila zraven šole. To je bila telovadnica TVD Partizan. Sedaj je to ZAF Center. Tam sem pa jaz kuril centralno na premog in drva.

V stari in v novi šoli pa so popravila približno enaka, tako da tu velike razlike ni.

*Aljoša Toplak in Tadej Kostanjevec
7. razred*

Elizabeth Čuš, tajnica

Stara šolska zgradba je bila leta 1978 res tista prava »učilna zidana«, ki jo je zob časa že tako načel, da so bili posamezni stropovi »podpolcani«.

Če se ozrem 30 let nazaj, je razlika očitna tudi, kar se tiče pisarniškega poslovanja. Takrat smo imeli v pisarni le en stari ciglograf za razmnoževanje testov in mali pisalni stroj Olympia. Električni pisalni stroj smo kupili v zadnjih mesecih stare šole, preselili smo ga v novo šolo in še danes ga rada uporabljam.

Preko poštno centrale v Markovcih je imela šola urejeno telefonsko centralo. Če nismo mogli vzpostaviti proste linije, smo dežurnega učenca poslali na pošto, da je upravnici povedal, da bi šola rada telefonirala. Res zanimivo, če primerjamo to z današnjimi časi.

Zanimiv je tudi podatek, da je takrat dežurni učenec hodil po šoli in z ročnim zvoncec naznanjal konec ure oz. začetek pouka.

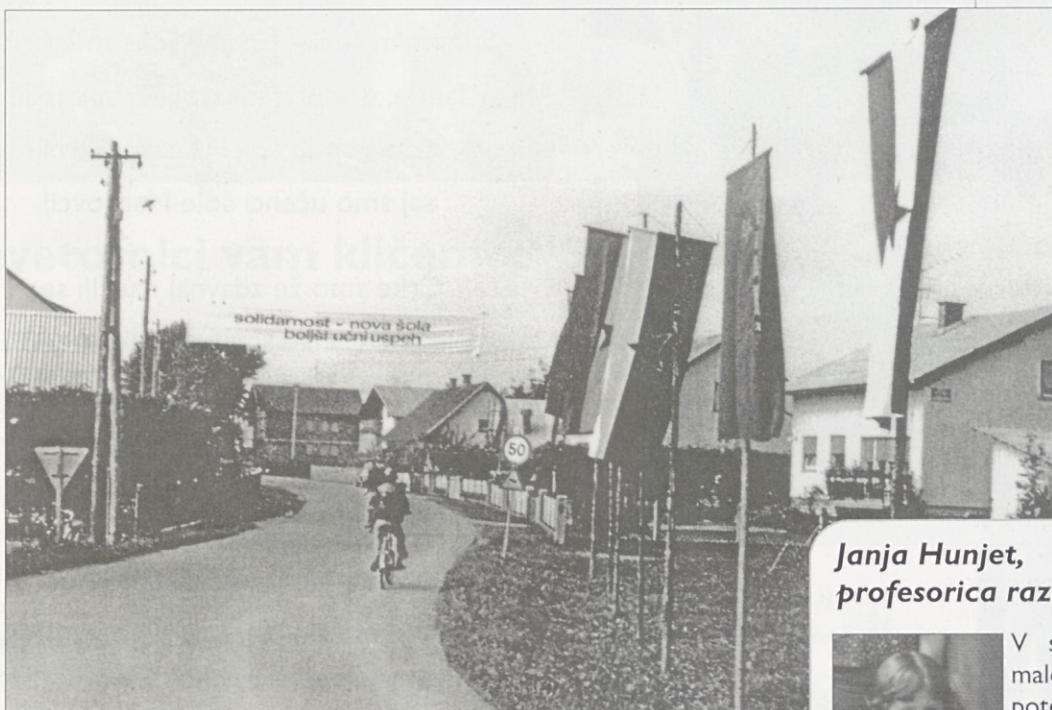
Sedaj imamo vse možne računalniške programe, včasih pa smo vsa poročila vodili ročno. Tudi

denar za plače smo dvigovali v gotovini in ga izročali zaposlenim.

Ob prehodu v novo šolo smo imeli vpisanih 522 učencev in 21 učiteljev, danes pa imamo 307 učencev ter 42 učiteljev in drugih strokovnih delavcev.

V stari šoli smo imeli tudi vsako leto zbiralno akcijo za šolsko kuhinjo. Navadno je bila to zadnja sobota v oktobru, takrat so namreč ljudje že pobrali poljske pridelke.

Kaj naj še povem? Morda le to, da čim večji je razpon v letih službovanja, tem lepši je spomin na stare čase.

Ivan štrafela, ravnatelj

Z velikim zanimanjem smo takratni učenci Osnovne šole Markovci spremljali gradnjo nove šole. Z vsakim dnem njenega nastajanja smo se je bolj veselili, saj je stara šola bila res že dotrajana, pogoji v njej pa niso bili več primerni.

In res smo dočakali dan, 1. september 1979, ko smo prestopili prag nove šole. Za nas učence je bil to poseben dan, saj smo se zavedali, da bomo poslej hodili v

lepo in moderno šolo, v kateri bomo imeli boljše pogoje za delo. Učenci smo pomagali pri urejanju okolice in se skupaj z delavci šole vsak dan veselili nove pridobitve v našem kraju.

Žal je moja generacija sošolcev novo šolo obiskovala le v zadnjem razredu. Danes kar ne morem verjeti, da je od takrat preteklo že 30 let. Leta mineva, lepi spomini na te čase pa še vedno ostajajo.

Janja Hunjet, profesorica razrednega pouka

V stari šoli je bilo malo učilnic, pouk je potekal v dveh izmenah, nekaj časa celo v treh. Drugi razred je vedno gostoval v posojilnici (danes dom upokojencev).

Mnogokrat je bilo mrzlo, zato smo mnogokrat sedeli okrog lončene peči, ki je grela razred.

Spomnim se, da so bili učitelji strogi, učenci smo jih spoštovali in ubogali. Domača naloga je bila zelo pomembna – če je nismo napisali, smo dobili kazni.

Vseeno so spomini na stara šolsko zgradbo in življenje v njej prijetni.

NAŠI DRAGI ŠOLI NJENI NAJMLAJŠI ŽELIMO ...

Šoli za njen »okrogli« rojstni dan želimo vse najlepše in najboljše:

Moje ime je **Luka**, pišem se **Janžekovič** in hodim v **2.b** razred. Naši šoli bi zaželel, da bi še bila bolj prijazna.

Ime mi je **Jan Hercog** in obiskujem **4. razred** osnovne šole Markovci. Šoli zaželim, da bi bila zelo uspešna in lepa ter dobro ohranjena.

Moje ime je **David. Hodim** v **2.a** razred osnovne šole Markovci. Naši nekdanji markovski lepoticam zaželim, da bi še naprej ostala tako lepa.

Ime mi je **Nika**. Pišem se **Ciglar**. Obiskujem **3.a** razred in bi zaželela naši šoli, da bi bila še naprej tako okrašena, kot jo okrasimo mi sedaj.

Jaz sem **Marsel Majnar** in hodim v **2.a** razred. Želim, da bi šola v prihodnosti dobila še več prijaznih otrok.

Sem **Sanela Bezjak** in hodim v **2.a** razred. Želim naši šoli, da bi si med naslednjimi počitnicami šola oddahnila.

Za rojstni dan pa smo šoli tudi zapeli – dobila je svojo **himno**, **zastavo** in **kipec**:

HIMNA OŠ MARKOVCI

Spomnim se, ko prvič v šolo smo prišli,
fantje, dekleta, zaskrbljeni smo bili.
Kdo boji se šole, le zakaj skrbi,
saj smo učenci šole Markovci!

Črke smo že zdavnaj naučili se,
le kdo računat', pisat', še ne ve?
Šport in glasba krajšata nam prosti čas,
ni stvari, ki ni za nas.

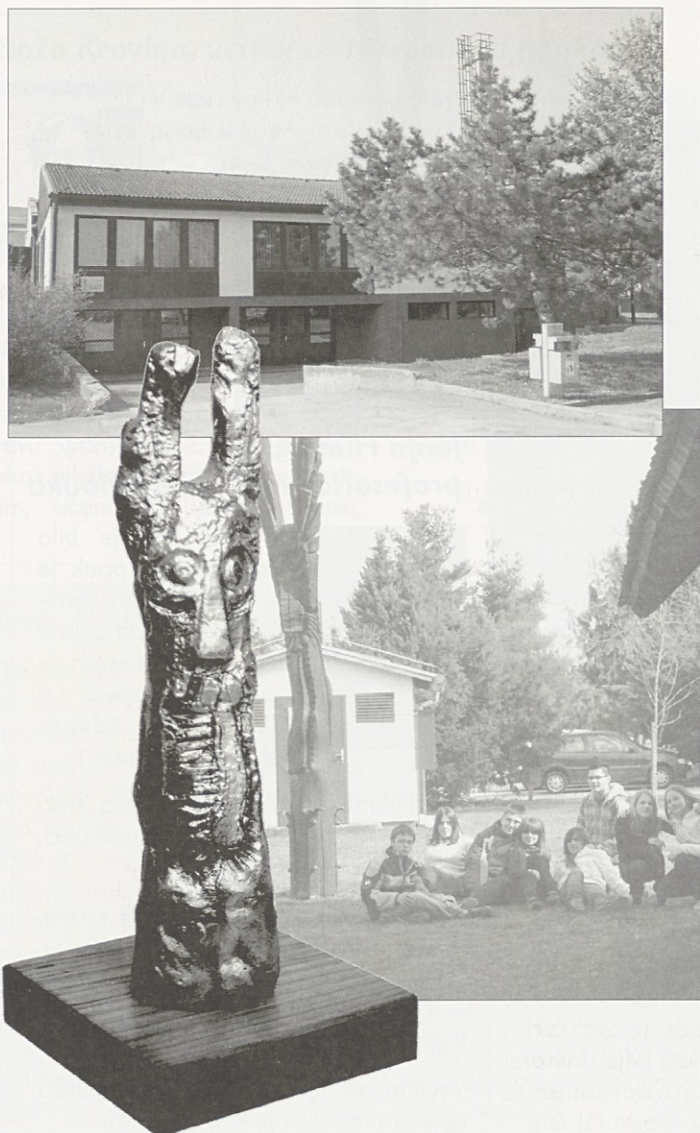
Refren:

**Kdo ve, kam nas peljejo poti,
spomin na skupni čas naj ne zbledi.
Saj vsi del smo šole Markovci,
zato ostanimo prijatelji.**

Čas hitro teče, k pouku se nam vsem mudi,
znanje čaka, naj z dlani nam ne spolzi.
Je smeha polno, pa kdaj solzic v očeh,
naj nikomur tuj ne bo uspeh.

Refren...

Čas hitro teče, nam spomin ostane le,
na šolo, prijat'le, na nore dogodivščine.
Ljubezni prve pozabiti se ne da,
naj spomine lepe vsak ima.

DEVETOŠOLCI ODHAJAJO

Devetošolci vam kličemo: "Srečno!"

Spet je šolsko leto naokrog in kmalu bo prišel čas, da se letošnji devetošolci poslovimo. Slovo je vedno težko, a nam bo še težje, saj smo se z našimi učitelji spoprijateljili in nekatere celo vzljubili.

Čaka pa nas tudi slovo od naših sošolcev in sosošolcev, kar bo najbolj boleče, saj se bomo morali ločiti od prijateljev, s katerimi smo preživeli dolgih devet let ... Marsičesa smo se naučili in marsikaj doživeli ...

Obenem pa smo ponosni in veseli, da smo končali dolgo obdobje dokaj trdega dela. V prihodnosti nas čaka še veliko izzivov in upam, da bomo v nadaljnjem šolanju uspeli in postali to, kar si želimo postati.

Hvala vsem, ki ste nam tako dolgo stali ob strani, nas bodrili in nam vlivali moč ter znanje. Z veseljem se vas bomo spominjali.

Znanje bomo nadgrajevali na **splošnih in strokovnih gimnazijah, srednjih strokovnih in tehniških šolah ter poklicnih šolah.**

Najbolj »uka željni« se bodo potili v gimnazijah – teh je 21 %. Enega bodo veseli v škoifijski gimnaziji v Mariboru, štirje se bodo

trudili na splošni gimnaziji na Ptuju in eden bo poskušal srečo na III. gimnaziji v Mariboru.

Tisti, ki so se odločili za srednje strokovne šol (46 %), so izbirali zelo različno - postati želijo:

- zdravstveni tehnik (4 učenci),
- gastronomsko turistični tehnik (4 učenci),
- okoljevarstveni tehnik (2 učenca),
- kmetijsko podjetniški tehnik (1 učenec)
- aranžerski tehnik (1 učenec),
- fotografski tehnik (1 učenec),
- kozmetični tehnik (1 učenec),
- gradbeni tehnik (1 učenec).

Imamo pa tudi take, ki želijo čim hitreje priti do poklica (33 %) in se kasneje morda izobraževati dalje ob delu ali pa redno.

Če bodo ostali pri osnovnem poklicu, bodo trije skrbeli za nas v bolnici, če bomo zboleli, saj bodo postali bolničarji - negovalci; dva nam bosta popravljala avtomobile; eden pa bo skrbel za naše pohištvo, saj bo mizar, eden nam bo poskušal čim več prodati kot trgovec, en učenec pa bo gospodar na podeželju.

*"Vsem nam, sebi in
mojim sošolcem,
želim, da se nam sanje
in želje izpolnijo."*

Katja Bezjak, 9.b

Pustni čas je bil tudi idealna priložnost za treniranje plesnih korakov za valetu.

DEVETOŠOLCI POD LUPO - PO POTI NAZAJ IN NAPREJ!

(Da ne boste mislili, da mislimo samo na bedarije.)

Hej! Sem Rok, hodim v deveti razred osnovne šole. Šola mi ni kaj prida. Odločil sem se, da bom na hitro preletel svoje življenje in vse tiste trenutke in dogodke, ki nekaj pomenijo, vso znanje in nasvete staršev in učiteljev zli na papir.

Poleg doživetij in prigod sem si izbral le tiste poučne in zaznamovane od prvega septembra leta 2000, ko sem prvič stopil v šolo. Že mnogo prej sem se veselil tega dogodka. Sedaj, ko sem v devetem razredu, mi je žal, da sem bil tako neumen.

Pa še nekaj iz otroštva. Kot

otrok sem se zelo bal vode, vendar sem sčasoma »led prebil«. Zelo se mi je vtisnilo v spomin prvo smučanje na Rogli že pri šestih letih. To je bila moja prva preizkušnja. Tudi potovanj nisem pozabil. Najbolj mi je ostal v spominu izlet v London, kjer smo se imeli fantastično.

Poleg vseh doživetij pa je treba omeniti ljubezen. Rad sem zaljubljen, predvsem v zadnjih letih, ko mi to kar gre.

Osebnostno si mislim, da se mi bo življenje v srednji šoli obrnilo na glavo, saj je to življenjska prelomnica, ko se odločiš, kaj boš

počel celo življenje in zato je vredno dobro premisliti in poslušati nasvete oseb, ki so se tega že »oteplili«. V prihodnosti si mislim, da bo šlo še na boljše. Sčasoma bom že videl, kaj mi bo prineslo življenje.

Najbolj sem hvaležen staršem, ki so mi skozi celo življenje do sedaj pomagali pri odločitvah, in učiteljem, ki so mi nudili učno znanje in nekaj življenjskih modrosti za nadaljnje šolanje in življenje. Zavedam se, da je znanje potrebno, saj ti mnogokrat prav pride, kaj mnogokrat, koristi ti celo življenje.

Rok Cimerman, 9. b

»NAŠA ZLATA ZAPUŠČINA«

Dragi ta mlajši!

Kot veste, mi odhajamo, a vi boste še nekaj let »trpeli« na tej šoli. Vse pride, a nato odide, tako je tudi za nas, kot blisk prihitel čas slovesa. Da boste lažje prebrodili teh nekaj let, pa vam želimo letošnji devetošolci zapustiti nekaj nasvetov, ki so vredni zlata. Dolgo časa smo jih zadrževali zase, a ker smo tudi mi nekaj bili v vaši koži, vam jih želimo zaupati.

Pazljivo si jih preberite in jih strogo upoštevajte, če želite brez prevelikih stresov prebroditi čase, ki smo jih morali mi.

- Učenje sproti poškoduje male možgane in pušča trajne posledice. Zato raje pustite vse učenje za zadnji dan, pa čeprav ne bo šlo najbolje!
- Domače naloge? Pa kdo jih potrebuje? **STROGO PREPOVEDANO!**
- Šolskih potrebščin sploh ne potrebujete, saj si snovi tako ali tako ne boste zapisovali.
- Spanje med poukom? Doma ne bo časa za spanje, saj imate preveč drugega dela.
- Poslušanje učiteljev vam prav gotovo ni prijetno. Raje si pišite kratka sporočila in opazujte, kje se skriva neobgljena duša, katere srce bije le zate.
- Učitelji? Saj jih sploh ne boste potrebovali. Sami ste že pravi mojstri.
- Se kdaj počutite, da v šoli le preganjate dolgčas? Ne skrbite, če boste klepetali med poukom, vam bo čas hitreje minil.

Najsrečnejši trenutki so se mi začeli, ko sem stopil v 6. razred. Ugotovili smo, da nam je učiteljica Olga Zorko razredničarka. To je bil zelo vesel trenutek, saj so mi že povedali prijatelji, da je zelo v redu kot učiteljica in še bolj kot razredničarka.

Najbolj mi bodo ostali v spominu izleti. Najboljši pa je bil končni izlet, ko smo odšli na Primorsko in si ogledali soline ter se kasneje sprostili v mrzlem morju. Na poti domov pa smo se zelo zabavali.

Obiskujem 9. razred in se zavedam, da imam le še tri mesece s prijatelji in da moram to šolsko leto kar se da dobro zaključiti. Najbolj se zabavam s prijatelji med vikendi, saj smo veliko časa skupaj. Vem, da bo junija nastopil dan, ko se bomo morali ločiti in se odpraviti vsak v svojo smer. Življenje se mi bo mogoče spremenilo na boljše, saj bom dobil nove prijatelje v šoli, kamor se odpravljam. Ali pa se bo težko navaditi no nove sošolce in nove profesorje?

Od svoje prihodnosti ne pričakujem veliko. ...le uspešno zaključiti osnovno in srednjo šolanje, želim še študirati ... Ko končam študij, želim veliko potovati in opravljati svoj poklic.

Učitelji in starši so nas pripeljali do naše prve prelomnice, ki je vstop v srednjo šolo. Vsi so nam pomagali in nam dajali nasvete, kam naj se vpišemo v srednjo šolo. Učitelji in starši so nam želeli dobro, vendar je to vseeno le naša odločitev. Jaz sem se že v 8. razredu odločil, kam in kako se bom vpisal in bom naredil vse, da dosežem svoje cilje.

Marko Verlak, 9.b

- Ah ja, ti učitelji. Čim več jih morate jeziti in mučiti, da jim bo zmanjkalo energije in živcev, vi pa se boste pri uri le zabavali.

Katja Bezjak in Sanja Kodrič, 9. b

Vsakdo med nami je vesel, kadar je pohvaljen ali nagrajen. Našemu srcu ob tem postane topleje. Še topleje pa nam postane, če smo pohvaljeni javno, saj se zavedamo, da so ljudje opazili naše delo in trud.

Ravno iz tega razloga smo se v letošnjem šolskem letu odločili, da je prav in pošteno, da našim devetošolcem, ki so se skozi vsa leta šolanja trudili in se izkazali na različnih področjih življenja in dela OŠ, podelimo **markeca** – največje priznanje, ki ga šola podeli učencem za trud, uspehe, poštrevanost ...

Letos si je od 33 devetošolcev to nagrado prislužila učenka 9.b razreda,

Katja Bezjak.

MARKEC,

nagrada za posebne dosežke

Ponaša se s srebrnim priznanjem iz predmeta biologija.

Bila je pridna bralka, zato je osvojila tudi vsa priznanja – bralno značko pri slovenščini, angleščini in nemščini.

Ni bilo šolske proslave ali prireditve, pri kateri Katja ne bi aktivno sodelovala – pela pri zboru, igrala na instrument, deklamirala... Sodelovala je tudi na občinskih proslavah in prireditvah.

Katja je bila vsa leta učenka, vredna posnemanja – tovariška, delavna, vljudna, ustrezljiva, resna, zanesljiva, dovezetna za diskusijo, dialog ...Skratka, kazala je lep in spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole.

Kot odlična učenka je bila vedno pripravljena pomagati sošolcem – bodisi pri problemih v šoli ali izven nje.

Uspešno je sodelovala oziroma tekmovala na številnih šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih. Tekmovala je skoraj pri vseh predmetih, kjer je tekmovanje v znanju organizirano. Osvojila je veliko priznanj, do katerih pa vemo, da pot ni lahka.

Osvojila je osem bronastih priznanj (kemija, logika, fizika, biologija, angleščina, matematika, zgodovina, slovenščina).

Končno pa je vlagala veliko truda tudi v nastajanje našega glasila, v Markeca. Bila je torej tudi članica novinarskega krožka.

Za vse navedeno Katji iskreno čestitamo in ji želimo veliko uspehov pri njenem nadaljnjem šolanju in njeni življenjski poti.

Komisija za podelitev nagrade Markec

"Katja je bila vsa leta učenka, vredna posnemanja - tovariška, delavna, vljudna, ustrezljiva, resna, zanesljiva,..."

"Kot odlična učenka je bila vedno pripravljena pomagati."

"...članica novinarskega krožka..."

"...gonilna sila šolskega radia..."

Ko bom velika...

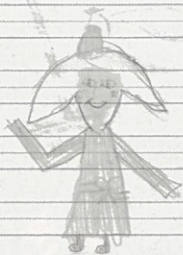
Ko bom velika bom baletna plesalka. Ja, poklic mi je zato všeč, ker sam tudi jaz gibčna. Tola je v Ljubljani. Baletna plesalka mi je všeč, ker ima lepo obleko in hodi po prstih. Tola traja zelo dolgo in je zelo težka. Baletna plesalka mora vsaki dan vaditi. Zelo rada bi nastopala v baletnem gledališču. Igrala bi Rapunklo.

Anamarija Mlinarič
3.a

ZVONČKI

Za pusta smo bili učenci šole Markovci zvončki. Maske smo si naredili na šolskih delavnicah. Na glavah smo imeli cvetove zvončkov, obleka pa je bila narejena iz vreč. V povorki smo si peli. Včasih smo si tudi vzeli kakšno sladkarijo, ki so jo ponujali gledalci. Zelo smo se zabavali.

Anamarija 2.b

Moja Lajka

Mojemu kužku je ime Lajka. Stara je 3. leta. Je sivo bele barve. Težka je 5 kg. Hranijo se z kribeti, kostmi in ostalo hrano. Živi v loksu. Ima veliki prostor za tekanje. Najraje spi zunaj na prostem. Pasma je fljaki malamut.

Niko Keršič

3.a

Moja Noly

Moji psički je ime Noly. Stara je 4 leta. Je dalmatinčka. Ima kratko dlako s črnimi pikami. Noli je lovška psička, rada teha, me marjka ji prijaznosti in igrivosti. Do sedaj je imela dvakrat mladiče. Imam jo zelo rad...

Alen Jurgec 3.A

Meine Familie

Meine Familie hat vier Personen. Mein Vater heißt Josef. Er ist 39 Jahre alt. Sein Beruf ist Maschinentechniker. Meine Mutter ist 38 Jahre alt. Sie heißt Marijana, und sie arbeitet im Textilmuseum. Ich habe noch eine kleine Schwester. Sie ist 5 Jahre alt und sie heißt Tea. Mein Name ist Tjaša. Ich bin 12 Jahre alt, und gehe in die 7. Klasse von Volksschule Markovci. Wir wohnen im Dorf Bukovci. Unsere Hauszahl ist 17. Meine Familie hat viele Verwandten und Freunde. Wir sind friedliche und nette Leute. Wir wohnen in einem neuen Haus. Wenn ich jetzt alles zusammenzähle ist unsere Familie nicht mehr so klein. Wenn sie noch mehr Wünsche haben, über meine Familie, zu erfahren, dann sind sie willkommen bei uns. Ich bedanke mich für ihre Aufmerksamkeit.

Viele Grüße Tjaša
7.b

DARWINOVO LETO 1809 – 2009

Angleškega naravoslovca **Charlesa Darwina** gotovo poznaš kot pomembnega biologa in utemeljitelja evolucijske teorije. Po njem se poleg filozofske smeri imenuje več živalskih vrst, gora v Andih, naselje na Falklandih in druge stvari. Letos praznujemo 200-letnico njegovega rojstva.

Rodil se je kot peti od šestih otrok premožnemu očetu Robertu Darwinu ter materi Susannah Darwin **12. februarja 1809**. V mladosti se je zelo zanimal za naravo, saj je zbiral kamnine, živali in rastline. Po končanem osnovnem šolanju se je kot 17-letni fant vpisal na študij medicine. Čeprav se je zaradi dolgočasnih in zoprnih predavanj po dveh letih izpisal, se je leta 1828 zopet vpisal na univerzo. Tokrat na protestantsko-teološko. Pri 22 letih je končal šolanje, toda tega dela ni niti enkrat opravljal.

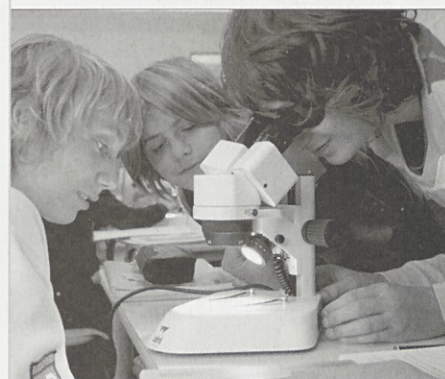
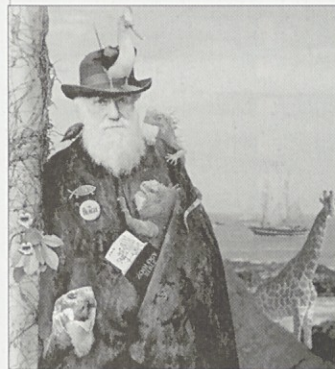
Zanimivo je tudi, da se je vpisal na medicino, čeprav ni prenesel pogleda na kri.

Leta 1831 se je odzval na razpis angleškega pomorskega ministrstva in vlade ter se prijavil na raziskovalno-geodetsko popotovanje z ladjo Beagle. Na 200-kilometrskem popotovanju je ugotovil trdoživost južnoameriških konj in spoznal krvosese netopirje, tropske mravlje, ose, pajke in drugo. Med odpravo v notranjost, ob **Kordiljerih**, je naletel na domorodce. Indijanci iz plemena **Tehuelkov** so mu pokazali in prikazali nekatere veščine in običaje staroselcev. Tu je tudi opazoval kondorja, pumo in raznovrstne kolibrije. Tu je hotel prvič dokazati svoj razvojni nauk.

Na Darwina in njegov poznejši razvojni nauk so najbolj vplivali otoki v **Gala-paškem otočju**. Tu je opazoval otoško vrsto ščinkavca in ugotovil na

svoje veliko presenečenje, da se razen po obliki kljuna ne razlikujejo od južnoameriškega ščinkavca v Srednji in Južni Ameriki. Kmalu je ugotovil, zakaj je tako. Zaradi različnih količin in vrst hrane so se izoblikovale različne oblike kljunov, ki so se spreminjali iz roda v rod. Vsaka oblika kljuna je namenjena za drugo vrsto hrane. **Kokosovi otoki** so bili zadnja postaja in 2. oktobra 1836 so pripluli nazaj v Veliko Britanijo. S potovanja je prinesel obsežno zbirko živali, rastlin, kamnin ter zapiske in ladijske dnevnike.

Leta **1859** je izdal svojo najbolj odmevno knjigo **O razvoju vrst**, ki je bila prava senzacija v 19. stoletju. Do svoje smrti je izdal še več drugih strokovnih del. Vsa dela so počasi sprejeli in začeli kupovati ter brati, saj so bila podkrepjena z mnogimi dokazi in napisana razumljivo tudi laičnemu bralcu.

Učenci 8. razreda pri pouku biologije

200-letnica rojstva in 150-letnica njegove knjige O izvoru vrst z naravnim izborom

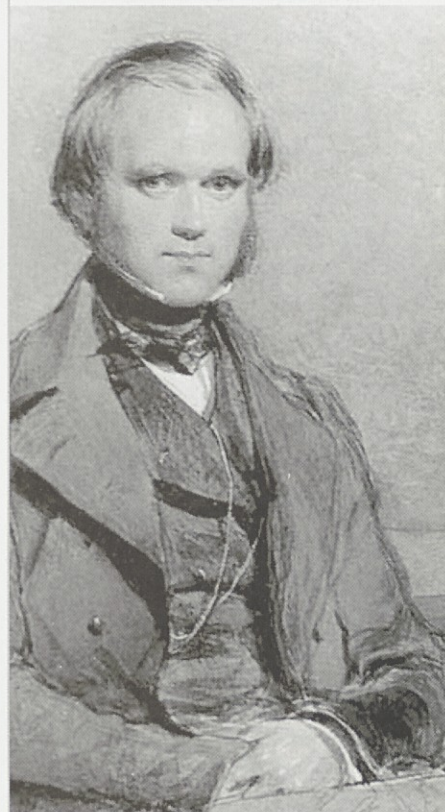
OŠ Markovci smo se pridružili obeležitvi te obletnice s projektnim delom učencev 8. razreda pri predmetu biologija in geografija. Medpredmetno povezovanje poteka v mesecu marcu in aprilu.

Na šoli poteka delo v projektnih skupinah:

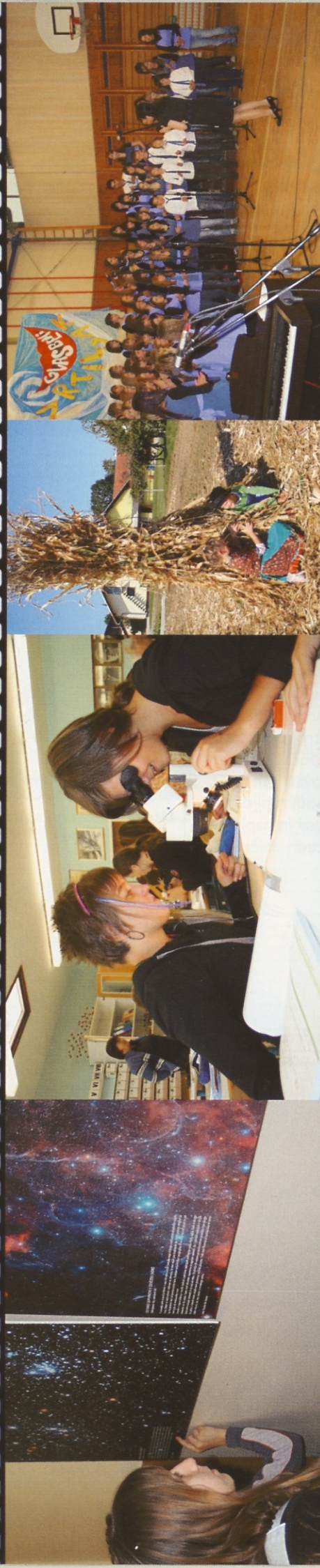
1. skupina: življenjepis Darwina
2. skupina: opis Darwinovega potovanja z ladjo Beagle
3. Skupina: Darwinova teorija in knjižna dela
4. skupina: Slovenski sopotniki Darwina
5. skupina. Oblikovanje in priprava razstave v avli
6. skupina: kratka predstavitev projekta ob Dnevu šole 22.4.2009
7. skupina: oblikovanje časovnega traku o življenju in delovanju Darwina
8. skupina: likovni krožek – predstavitev njegovega razvojnega nauka skozi sliko
9. skupina: predstavitev Darwinovega življenja in delovanja v angleškem jeziku
10. skupina: predstavitev Darwinovega življenja in delovanja v nemškem jeziku.

V mesecu juniju bo za učence 8. razreda organiziran naravoslovni dan v Volčjem potoku – Arboretumu, kjer si bomo ogledali razstavo o Darwinu, pripravljeno s strani British Councila.

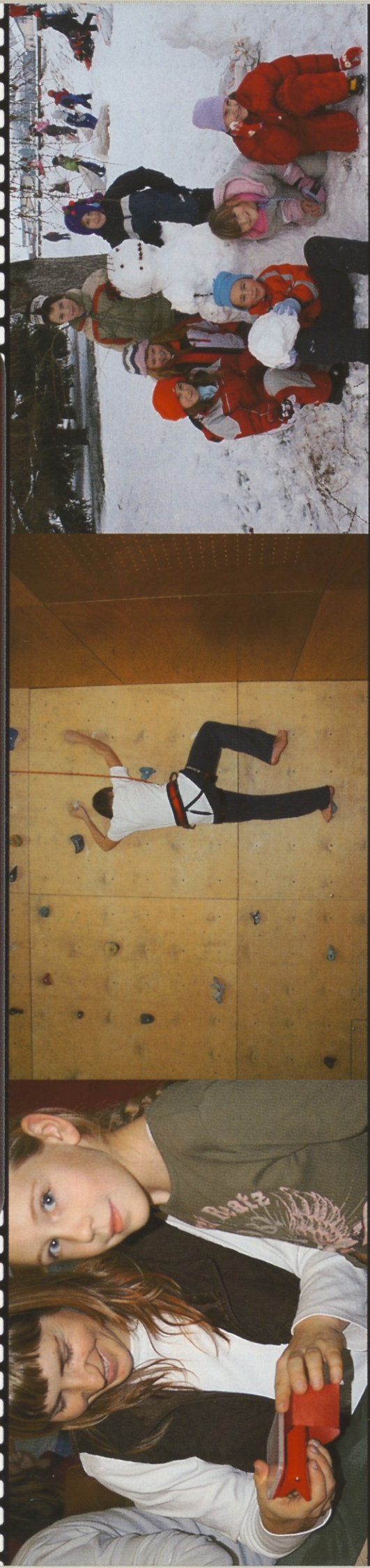
Eva Zupanič, 8.a

Charles Darwin

MARKEC

UČENCI, LOČENI PO SPOLU...

Delitev pouka na deklice in dečke (ortodoksne šole)

Šolar s kibo

Naša učiteljica zgodovine in geografije, ga. Melita Vidovič, se je v letošnjem šolskem letu udeležila strokovnega izobraževanja iz predmeta zgodovina z naslovom International school for holocaust Studies.

Kot vemo, se učitelji naše šole redno izobražujejo in s tem spremljajo novosti v naši šolski praksi.

Učiteljici Meliti pa se je letos v okviru rednega strokovnega izobraževanja uspelo uvrstiti med 23 učiteljev iz Slovenije, ki so se letos prvič udeležili izobraževanja v Izraelu.

Ker je odpotovala tako daleč, se nam je porodila ideja, da ji zastavimo nekaj vprašanj.

N: Izobraževanje je potekalo v **Jeruzalemu**, v muzeju **Yad Vashem**, ki je bil ustanovljen 1953 z namenom, da dokumentira zgodovino Židov iz časa II. svetovne vojne. Zanima nas, kako to poteka?

M: Torej. V spomin na žrtve holokavsta je Izrael ustanovil muzej in mednarodno šolo z namenom, predstaviti ljudem, kaj je **holokavst**. Učitelje iz vsega sveta izobražujejo v različnih jezikih. Program je sestavljen skozi zgodbe posameznikov, ki so holokavst preživeli ali bili njegove žrtve.

Kogar zanima, si lahko več o tem prebere na spletni strani <http://www.yadvashem.org/>

N: Izobraževanje je potekalo deset dni. Kaj ste si še ogledali oziroma novega spoznali?

M: Ogledali smo si kulturne znamenitosti Izraela – mesto Jeruzalem in tel Aviv. Brez zapletov smo prestopili tudi na palestinsko stran in si ogledali Jezusov rojstni kraj – Betlehem. Skozi puščavski svet smo prišli do Mrtvega morja, v katerem smo se »utopili« v morju soli.

V mestu Jeruzalemu smo srečali množice romarjev in vernikov, ki si ogledujejo cerkve. Vrvež na cestah in ulicah pa je povsem zamrl v soboto, ko Židje praznujejo »sabbath«.

N: Ker smo šolarji, nas še posebej zanima šolski sistem. A so vam povedali, kako poteka šolanje? Je podobno kot pri nas?

M: Je precej razlik. Učenci hodijo tam v »našo OŠ« od 1. do 6. razreda. Naš 7., 8. in 9. razred ter 1. in 2. letnik srednje šole je tam srednja šola. Po končanem drugem letniku naše srednje šole so dijaki vključeni v višjo srednjo šolo.

N: Kaj pa predmetnik. Kako je s predmeti – katere imajo in katerih nimajo?

M: Ha-ha, zanimivo je to, da ravno predmeta geografija nimajo. Še bolj zanimivo pa je to, da daje država veliko denarja študentom, ki se odločijo za študij v tujini. Ti študentje pa se tudi vračajo v domovino in ji tako vračajo uslugo s svojim znanjem, ki so ga pridobili.

Pa še nekaj je zelo drugače. Vera je vključena v šolski sistem. V šoli, ki smo jo obiskovali, smo videli, da imajo celo molilnico. Pri predmetu verstva berejo sveto pismo, imenovano TORO in se o njem pogovarjajo. V določenih šolah, ki so bolj židovsko ortodoksne, kar pomeni, bolj versko usmerjene, so učenci pri verskem pouku ločeni celo po spolu.

N: Prebrala sem, da ima Izrael 6 milijonov ljudi, od tega je 85 % Judov, ostalo so muslimani in kristjani. Ali podatek drži?

M: Tako je. Kljub temu, da so v »močni« manjšini, je Jeruzalem za muslimane sveto mesto (takoj za Meko in Medino), Kristjani pa je mesto Kristusovega križanja in groba najsvetejši kraj na svetu.

N: Ste kaj izvedeli o življenju Judov – vemo, da se razlikuje od našega.

M: Judje že ob rojstvu postanejo pripadniki svoje vere (če jih rodi židovska mati), kar ne velja za muslimane in kristjane. Judje se držijo strogih pravil prehrane – temu rečejo »košer« (pravilna) prehrana. Skupaj nikoli ne jedo mesa in mlečnih izdelkov. Posebej pribor imajo za meso in posebej za mlečne izdelke. Ortodoksni Judi imajo celo dva hladilnika, vsekakor pa imajo police, posebej za meso in mleko. Tora, ki je bistvo njihove religije, jim prepoveduje tudi svinjino in lupinarje. Judje molijo zjutraj, opoldan in zvečer s čepico (kibo) na glavi. Po pravilih ženske niso dolžne prihajati k molitvi in tudi v sinagogi sedijo ločeno od moških.

Zahvaljujem se vam za vaše zanimive odgovore. Menim, da bodo zanimivi tudi našim bralcem.

spraševale: **radovedne šolske novinarke**

odgovarjala: **učiteljica Melita Vidovič**

„Ortodoksni Judi imajo celo dva hladilnika, vsekakor pa imajo police, posebej za meso in mleko.“

„V šoli, ki smo jo obiskali, imajo celo molilnico.“

Bukovci, 3.3.2009

Draga učiteljica!

Rad bi vam povedal, da ste letos va pušta izdelali čudovito skupinsko mosko avončke. Vse navzoči so bili navdušeni, da so izdelovali učenci celotne šole v avončkih, saj je izdelalo kot svetovni travnik avončkov. Moska je bila čudovito izdelana in vsa pohvala vsem, ki ste izdelovali v projektu. Želim vam še veliko uspeha v nadaljnjih projektih, predvsem pa veliko veselja.

Lep pozdrav

Vas učence
Babir

Moje počitnice

Moje počitnice sem preživel tako, da sva se z mamico udeležila pustne parade v Markovcih. Predstavljalci smo xvančke. V nedeljo smo si ogledali pustno parado na Stuji, zvečer pa smo obiskali šoto v Markovcih. V torek smo odšli na smučanje. Smučali smo na smučišču Vogel pri Bohinju. Smučišče Vogel je visoko v gubah. Že gondole smo se usko jutro pripeljali na smučišče. Na smučanju je bilo sončno, zato smo zelo uživali. Počitnice sem preživel zelo zanimivo.

Tomaz Stueler 3A

UTRINKI IZ ŠOLSKEGA ŽIVLJENJA

PLANINSKI KROŽEK

ŠPORTNI DAN NA SNEGU

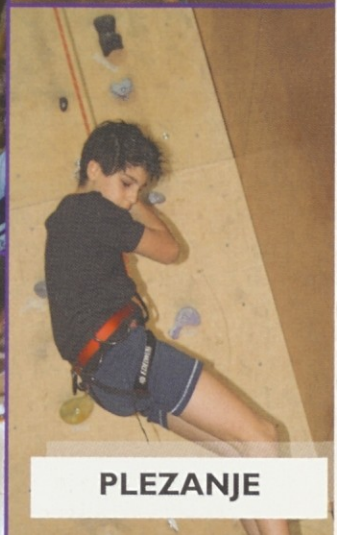
TEDEN OTROKA

KULTURNI MARATON

PUSTNE DELAVNICE

PLEZANJE

ITALIJANSKI UČENCI NA OBISKU

VEZENJE

DNEVNIK ŠOLE V NARAVI - Po sneg na Roglo

1. dan - 11. 12. 2008

Vstanem. Poslovim se od mamice. Očka me je odpeljal v Markovce. Adijo, ati! Poslovili smo se, odpeljali in pustolovščina se je pričela.

Peljemo se, peljemo in prispemo. Vzamemo prtljago, jo odnesemo v prostore ter počakamo nekaj časa. Učitelji se odločijo, da ta dan ne gremo na smučišče, saj je deževalo in snežilo. Dobili smo delovne liste in jih rešili. Odpravili smo se do hotela, v katerem smo telovadili, se razgibavali ter učili, malo ponovili. Ko se je to izteklo, smo odšli po denar ter si kupili sok, čaj, kakav ... Odbila je ura sedem in že smo večerjali.

Po večerji odidemo v sobe ter pišemo dnevnik. Počasi pa spat, saj potrebujemo veliko energije za nov športni dan.

2. dan - 12. 12. 2008

Zbudila nas je budilka. Ojoj, kdo nas kliče sredi noči? Ena od nas je pogledala in videla, da je ura 7.00 in da zvoni budilka.

Vstale smo, se uredile in odšle na zajtrk. Ta dan smo morale imeti še posebej veliko energije, saj je bil to za nas naporen obenem pa tudi zabaven dan, saj so nekateri prvič, drugič smučali. No, oni so bili že pravi profesionalci. Smučanje je torej sledilo zajtrku, smučanju pa kosilo, ki je bilo še posebej dobro. Po kosilu smo odšli dalje na sneg. Sledil je najboljši del dneva, saj smo odšli na bazen. Po bazenu pa na obilno večerjo.

3. dan - 13. 12. 2008

Jutro je in že spet nas zbudi budilka. Malo bi še ležale, pa ne moremo, saj imamo ob 8. uri zajtrk. Zajtrk je končan. Sledi smučanje.

Odšli smo na sedežnico. Nekateri so na smučišču padali, zato smo veliko časa posvetili čakanju. Škoda, da je to tako hitro minilo. Morali smo na kosilo. Po kosilu pa nazaj na smuč. Snega je bilo veliko, zato je bilo nekaterim težko. Spet nazaj na sedežnico. Nekajkrat se je ustavila. Sošolka je prišla s sedežnice in glej, ena od njenih palic je bila razpolovljena.

Odšli smo se dogovoriti za adrenalinske sanke. Z njimi smo se popeljali skozi gozd. Hitro je minilo razburljivo sankanje, a smo se lahko potolažili s tem, da nas čaka disko.

Dan je minil hitro, čakam pa že na jutrišnji dan ter vse naslednje, saj malo že res pogrešam svoje domače.

4. dan - 14. 12. 2008

Jutri pa domov. Že se veselim, da vidim svoje domače.

5. dan - 15. 12. 2008

Kot vsak dan se zbudimo, si povemo sanje in se uredimo za zajtrk. Sledi smučanje.

Danes smo veliko časa smučali prosto, po smučanju pa odšli na kosilo. Sledil je odhod. Odpeljali smo se domov. Na postaji me je ati veselo pričakal in odpeljal domov.

Tega tedna oziroma nekaj dni ne bom kar tako pozabila, saj je bil zabaven, hkrati pa tudi poučen - človek si razširi obzorje, obenem pa spozna, da brez doma in domačih ne gre.

Amadeja Jurič 6.b

Narisał:
Žiga Horvat, 8.b

Pot pod noge

Na naši šoli že vrsto let deluje planinski krožek, v katerega smo vključeni učenci od 1. do 8. razreda. Članstvo se iz leta v leto povečuje. V letošnjem šolskem letu je vključenih že 30 učencev. Vsi smo hkrati člani PD Ptuj, ki nam nudi s pomočjo planinskih vodnikov zanimive izlete. Letos smo se na vse tri izlete peljali z vlakom, saj otroci obožujemo vožnjo z vlakom. V okviru krožka izvajamo različne dejavnosti:

- orientacijska tekmovanja,
- planinsko šolo,
- sestanek pred in po izletu,
- podelitev bronastih, srebrnih in zlatih znakov najzaslužnejšim planincem.

V mesecu septembru smo se udeležili **izleta na Koprnik**. Izhodišče in vzpon našega izleta so bile Rimske Toplice. Z vrha hriba je bil čudovit razgled na dolino reke Savinje. Orientacijskih tekmovanj se udeležujejo učenci, ki so uspešno končali planinsko šolo. Na **orientacijskem pohodu v Negovi** smo bili na drugem mestu. Fotografije s potovanj so objavljene na spletni strani PD Ptuj. Zadnji mesec koledarskega leta smo se povzpeli na **Seneški vrh**. Iz vlaka smo izstopili v Podgorcih in se sprehodili po Ormoški planinski poti, bogati z vinorodnimi nasadi. Okrepčali smo se v kmečkem turizmu. Jedli smo dobro kmečko gibanico in pomfri. Nato smo pot nadaljevali

do Mihovc, kjer smo vstopili na vlak za Ptuj. Zadnji izlet v tem šolskem letu je bil na **Resevno** v mesecu marcu. Resevna je znana po resju, ki je že bogato cvetelo. Krasili pa so jo tudi drugi znanilci pomladi: zvončki, trobentice, žafran, ... Povzpeli smo se tudi na razgledni stolp, s katerega je bil lep razgled na Šentjur. Ta izlet mi bo ostal najbolj v spominu po **svečanem prejetju bronastega znaka**, za katerega sem moral osvojiti kar šest vrhov. Tudi jaz sem se odločil, da se bom opravil planinsko šolo. V njej se bom naučil marsičesa, kar bom v planinah potreboval, saj name ravam še naprej obiskovati in občudovati naše planine.

Jernej Golob, 5.b

Moje počitnice

Letos je bil mizek počitnic pustno obarvan. Z družino smo hodili opazovati pustne povorke. Najbolj se mi je vtisnil v spomin pusto karneval, kjer sem videla maske in drugih drčar. Tudi sama sem bila maskenirana.

Zelo sem bila vesela dolga sončnega vremena, saj sem se lahko veliko igrala zunaj. Tudi majhna kučka od naše Missy sta prihrakala na dvorišče, kjer smo se lahko s njimi igrali, sicer smo jih carljake tako, da so nam v naročju celo raspli.

Stephanie Strelec 3.b

Kulturni dan

V torek smo imeli kulturni dan. Z avtobusom smo se peljali v Maribor. Učili smo se lutkovno gledališče in si ogledali: Kliz, pravljičice. Dve govorici sta igrali tri pravljičice in razen spominjale glasbene. Ko je bilo predstave konec, smo si ogledali znamenitosti: Tostak, Slovansko narodno gledališče, Italna cerkev, spomenik ot. Slavika, grad in hiša stare tute. Ko smo se sprehajali po Mariboru, smo pisli do reke in tam ogledali labode. Takrat smo metali hruh. Ta dan mi je bil zelo všeč.

Iva Joršec 3.a

Z računalnikom
narisala:
Urška
Horvat,
2.b

Z računalnikom
narisala:
Anamarija
Lajh,
2.b

Moje pustno-zimske počitnice
(spis)

Opisala vam bom moje pustno-zimske počitnice. Ti sem jih večinoma preživela doma v postelji.

Najprej vam bom poveda kaj vse se mi je zgodilo med počitnicami. V soboto 21.2.2009 je bila povorka v Markovcih. Tudi jaz sem nastopila v povorki. Bila sem s šolko skupina. Bili smo zvonce. Povorka je bila zelo dolga. Šol je bilo prek 25 skupin. Povorka ni smela gledati, do konca šol je bilo tako mizlo. Večina počitnic pa sem preležala doma. Šol sem imela angino. Ta vikend pa mi je mamica obljubila da bomo šli v kino in Macdonald. Vikend se je že bližal. In šli smo v kino. Tam smo gledali Brevet o Desperatu. To je bil možgan mizek, ki je imel zelo velike uhlje in nikoli ni lagal. Ta risanka mi je bila zelo všeč.

Počitnice so prehitro minile. Imela sem se težje šol sem se lahko mirno naspala. In spet je tu šola.

Sanja Vodan 5.a

V tednu otoka

V tednu otoka smo imeli veliko dejavnosti.

V ponedeljek smo imeli aerobiko in smo telovadili ob glasbi. V torek smo si v telovadnici ogledali igrico Zecalec in bili smo v gorah. V sredo je bil napeti dan, saj je sledilo veliko presenečenj. Šol, drugi in tretji razredi smo se igrali. V četrtak smo imeli prirediteljo v telovadnici. Vsek nasred se je predstavljal z šol točo. V petek smo poslušali predstavitev o piratstvu Eke Ševci. Tako je minil teden otoka.

Matija Horvat 3.b

V tednu otoka

V tednu otoka smo imeli samo nastope. V ponedeljek smo imeli aerobiko. V torek smo imeli lutkovno igrico. V sredo smo imeli dan presenečenj. V četrtak smo nastopali v telovadnici. V petek pa smo imeli predstavitev piratstva Eke Ševci. Meni je bila najbolj všeč lutkovna predstava: Zecalec, ki so jo našle šolice.

Eva Mlinarič 2.b

ZVONČKI

Za pusta smo bili učenci šole Markovci zvončki. Maske smo si naredili na šolskih delavnicah. Na glavah smo imeli cvetove zvončkov, obleka pa je bila narejena iz vreč. V povorki smo si peli. Včasih smo si tudi vzeli kakšno sladkarijo, ki so jo ponujali gledalci. Zelo smo se zabavali.

Anamarija 2.b

Moje ribice

Riba živi v akvariju. Jaz imam dve ribici. Ribici dajemo hrano in jih skrbim. Ribice so majhne in imajo različne barve. Ribice so zelo zanimive in jih lahko opazujemo. Ribice so zelo zanimive in jih lahko opazujemo. Ribice so zelo zanimive in jih lahko opazujemo.

Katarina Kostanjerc 3.a

Narisala:
Monika
Zupanič,
6.b

Narisala:
Jessica
Strelec,
7.a

PREDSTAVLJAMO izbirni predmet VEZENJE

Novinarji, ki v vse vtaknemo svoj nos, smo ga tokrat vtaknili v izbirni predmet, ki izstopa oziroma se zanj redkeje odločamo, ga izberemo. Prav zato nas je zanimalo kaj več – če zanima tudi vas, vas vabimo, da preberete sestavek; mogoče ga boste tudi vi vzeli za svojega.

Včasih so (predvsem) ženske veliko vezle – poglejmo rute, bluže na narodnih nošah, veliko je bilo ročno izvezenih prtov, prtičkov, celo vzorcev na zavesah ... Vezenja so se učili doma, v starih časih pa so se z njim ukvarjali tudi v šoli. Pod spretnimi prsti umetnic (brez skrbi jih lahko tako imenujemo) so nastajali čudoviti vzorci.

Zato je še toliko bolj pohvalno, da smo se na naši šoli odločili za ta izbirni predmet. S tem ohranjamo tudi našo kulturno dediščino.

Kaj potrebuješ, če se odločiš za vezenje?

- blago (platno)
- različne barve prejic
- šivanke
- pridne in spretno roke
- dobro voljo

Učence, ki jih vezenje zanima, smo obiskali nekega torkovega popoldneva, ko je bil ta predmet na urniku. Pogovarjali smo se z njimi in z go. **Olgo Zorko**, ki je njihova učiteljica.

Učenci so pridno vezli,

učiteljica pa nam je zaupala nekaj besed. Med drugim smo izvedeli, da je v skupini 10 učencev – 9 učenek in 1 učenec, kar je še posebej zanimivo. Vezenje so lahko učenci izbrali zato, ker so zanj izrazili željo, zato je bilo ponujeno kot izbira za izbirni predmet. Učiteljica je pohvalila učence, ki sodelujejo, kajti pohvale vredno je, da se mladi želijo naučiti nečesa, kar je že skoraj preživelo.

Izbirni predmet je na urniku enkrat tedensko po eno uro – kljub temu so se učenci veliko naučili (kako se dela lotiti, kako pripraviti blago, narisati vzorec, različne vrste vbodov: stebelni, slikarski, ploščati). Zaradi zanimivosti dela z veseljem opravijo domačo nalogo, kar pomeni, da vezejo tudi doma.

Od kulturnem dnevu so svoje izdelke (prte in prtičke) že razstavili v avli šole, ob koncu šolskega leta pa se bodo lahko ponašali še z eno razstavo. In kaj so nam povedali posamezni učenci?

- Katja Zavec:

»Zakaj vezenje? Zanj me je navdušila mama, ki tudi veze. Pri delu se odlično počutim, se zabavam, predvsem pa sprostim.«

- Karmen Kolarič:

»Tukaj mi je všeč, družim se s prijatelji. Všeč mi je, da pod mojimi prsti nastajajo vzorci in da sem jaz sposobna česa takega.«

- Monika Zemljarič:

»Želela sem se naučiti nekaj novega in ker vezenje zelo občudujem, sem si rekla – zakaj pa ne? Veliko sem se naučila, všeč mi je, da sedaj lahko sama izdelam prtiček zase ali pa za prijateljico...«

Na koncu smo nekaj vprašanj zastavili še **Vikiju**, edinemu fantu v skupini. Mirno in zbrano se je ukvarjal s svojim delom. Začudila nas je že njegova prisotnost v skupini, še bolj pa to, kako vzorno ima urejene potrebščine – v posebni škatli pisane prejice, na »želvici« več različnih šivanek, škarje... - **občudovanja vredno!**

Čisto resno nam je povedal, da mu je vezenje strašno všeč, čeprav naj bi bilo to žensko delo. Pravi, da ga ni čisto nič strah med samimi »babami«. Na vprašanje, kaj mu je pri vezenju najbolj všeč, nam je odgovoril, da to, da veze. Pri tem opraviu je občudoval že prababico, vendar je bil takrat še premajhen, da bi se naučil te veščine. Ponošen je, da zna nekaj, česar ne zna vsak moški.

Prav vsi v skupini pa se strinjajo še z nečim – vezenje človeka zabava, predvsem pa pomirja živce in sprošča. Dobro je tudi za preganjanje dolgega časa. Človeka napolni z nečim pozitivnim. Svetujejo vam, da je najbolje, da se o tem prepričate sami.

Besedilo: **Taja, Tamara**
Foto: **Tadej, Aljoša**

Novinarji v akciji. Intervju z ednim fantom pri pouku vezenja.

„...všeč mi je, da sedaj lahko sama izdelam prtiček zase ali pa za prijateljico.“

Tukaj je eden od njihovih izdelkov. Žal samo črno-belo. Če jih hočete videti v barvah, pa pridite na njihovo razstavo.

NA PUSTNI PETEK IN SOBOTO Z ITALIJANI

V petek, 20.2.2009, smo v Markovcih v "fašenskem stilu" (z biči, rusami in medvedi) pričakali naše vrstnike iz italijanske osnovne šole Don Rinaldo Baretta iz okolice Milana. V telovadnici smo jih pozdravili v angleškem, nemškem, italijanskem in slovenskem jeziku. Nato smo si na Ptujju ogledali povorko Ptujskih osnovnih šol, po povorki smo odšli v šotor in plesali. V šoli po kosilu smo imeli predstavitev pustnih šem v Italiji in pri nas.

Po predstavitev smo se razdelili v skupine po štiri, v katerih sta bila dva italijanska in dva naša učenca. Mi smo se učili italijanskih besed, oni pa slovenskih besede, predstavili smo jih različne besede ali stavke in prijatelja, ki je bil zraven tebe v skupini. V pomoč sta nam bili angleščina in nemščina, prav so prišle tudi risarske sposobnosti. Ne boste verjeli, nekateri so na koncu celo znali povedati nekaj slovenskih stavkov.

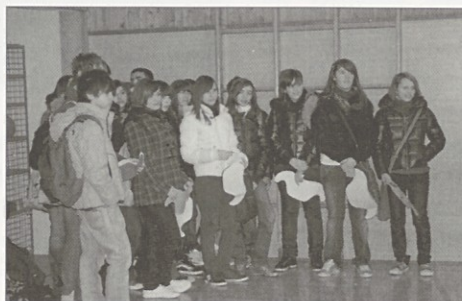
Ko smo se poslavljali, smo za tako čudovito preživet dan dobili pecivo, ki ga jedo oni v času pusta, imenuje se chiacchiere in izgleda podobno kot naši flancati. Potem smo se res poslovili in čakali na soboto, ki nam je prinesla skupno pustno ustvarjanje v likovni učilnici in nato še ogled fašenske povorke v Zabovcih, za spomin so se nekateri tudi fotografirali s kurenti.

Eva Kostanjevec, 8.a

Letošnje srečanje z Italijani je bilo res nekaj posebnega, saj smo se hitro zblížali in našli skupne interese. Predstavili smo jim tudi naš fašenk in masko vseh mask, kurenta. Bili so začudeni pa tudi presenečeni, še posebej ko so videli medvede.

Komaj čakam na maj, da jih obiščem!

Barbara Šmigoc, 8.b

Najbolj mi je ostalo v spominu, ko smo bili v telovadnici in smo se z Italijani igrali razne igre. V takih prostih trenutkih smo se med sabo še bolje spoznali. Vesela sem tudi, da sem se super ujela s puncami iz Italije.

Špela Mlinarič, 8.b

Naši italijanski prijatelji so se spet vrnili. Popeljali smo jih skozi dva prečudovita dneva, vsaj zame. V spomin se mi bosta posebej vtisnili v spomin dve novi prijateljici, s katerima smo se podrobneje spoznale in odkrile nekaj skupnih interesov. Da bi ohranile stike smo si izmenjale tudi MSN. Izvedeli smo, da sta njihovi najbolj znani maski Arlechinno in Colombina, ki pa sta bolj podobna nekakšnim narodnim nošam. Zapomnila si bom tudi, da so se še posebej zanimale za dva izmed mojih sošolcev s paralelke, imen ne smem izdati. Veselim se že ponovnega srečanja.

Monika Mernik, 8.b

OPIS ŽIVALI
MOJA PIKA

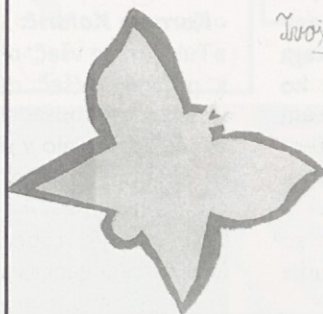
Moji muči je ime Pika. Star je 1 leto. Je belo-črne barve. Stanuje v garaži in v naši oho-lici. Prehranjuje se s krčki in mlekom. Ima tri dni stare mladiče. Z njim se zelo rada igram k lojco. Imam jo zelo rada.

Anamari Hukovec 3.a.

Moja mamica

Moji mamici je ime Anica. Ima 39 let. Po poklicu je pravica. Zaposlena je na sodišču v Ptujju. Je srednje postave in ima rdečo lase. Ima podolgovat obraz, ki ga prekrivajo črne lasje. Uči ima temno rjave. Njena mati je stara in sprednja oblika. Pika, hodi na sprehode, kolovazi in bere knjige. Zelo jo navdušuje, ko poznamo svojo sobo in ko jo ubogam. Moja mamica imam najraje, ker je najljubša mamica na svetu.

Živoža Živa

SVET, V KATEREM ŽIVIMO!

V sredo, 28.2.09, smo imeli učenci predmetne stopnje naravoslovni dan. Ogledali smo si film, ki je prikazoval nasilje nad ženskami, nato pa smo poslušali še zanimivo predavanje o drogah.

Ljudje, ki živimo v razviti državah kakor je Slovenija, imamo dovolj dobrin za življenje pa tudi država, v kateri živimo je pravna in socialna.

A ni povsod po svetu tako. Sploh se ne zavedamo, koliko krivic se zgodi vsak dan po svetu, koliko ljudi umre od lakote, nasilja, od bolezni, ki jih povzročajo različne ilegalne substance, spolno prenosljive bolezni... Gledamo le nase in na svoje potrebe, oči pa si zatiskamo pred resničnim svetom, ki je krut in neprizanesljiv. Vse več je problemov, ki uničujejo ljudi in jih silijo k nasilju. Izživljajo se nad drugimi predvsem tukaj trpijo ženske, ki so nežnejši spol da sprostijo svojo jezo.

Veliko o tem nasilju sem se naučila na naravoslovnem dnevu. Seznanila sem se z odnosi med ljudmi v državah, kjer sodišče zanemara svoje dolžnosti. Grozno je, da lahko moški, ki so tam večvredni spol, polagajo roke na ženske in jih trpinčijo, v nekaterih primerih tudi ubijejo. A pri vsem tem seveda ostanejo nekažnovani! Ti ljudje so potrebni naše pomoči. Pa ne samo ženske in otroci, ki so žrtve, pač pa tudi oblast, ki bi rada ugajala vsem, zato na ulice spušča nasilje, ki iz dneva v dan narašča in narašča. Zaskelilo me je pri srcu, ko sem videla, kaj vse počnejo ženskam in otrokom. Deklice, stare 3 leta, posiljujejo celo očetje in bratje. Nihče se ne meni za njih. Ljudje

GLEDAJO, a ne VIDIJO. Najstnice, enako stare kot mi, so v teh deželah obrezane. Težko si je predstavljati, kako jim sramni ustnici zašijejo skupaj. To jim povzroča velike bolečine in probleme pri uriniranju in predvsem pri spolnih odnosih, pri katerih so moški zelo nasilni, saj morajo z golimi rokami razpreti zašite sramne ustnice. Ti so zaradi tega zelo boleči in včasih celo smrtno nevarni.

Najbolj me je prizadelo to, da ženske sploh nimajo nobenih pravic, moški jih lahko pobijajo in posiljujejo, kakor se jim zazdi. V celotnem dokumentarcu sem si najbolj vtisnila v spomin stavek, ki ga je izrekel brat ženske, ki se je skušala izogniti poroki z neljubim fantom in zbežati z drugim. Rekel je: »Hkrati sem ponosen, pa tudi sram me je. Ponosen sem zato, ker sem ubil to ničvrednico, sram pa me je, da je bila moja sestra.« Ta fant je bil v zaporu dva meseca, potem pa so ga spustili na prostost. Ti ljudje se ne zavedajo pomena življenja. Ne vedo, da je sveto in vredno veliko več kakor njihov PONOS.

V drugem delu naravoslovnega dneva pa nas je obiskal gospod Stanko, ki nam je na zabaven, pa vendar poučen način prikazal življenje odvisnikov. Predstavil nam je posamezne vrste drog in posledice, ki sledijo po zaužitih prevelikih količinah. Vliil nam je zaupanje in vzbudil našo samozavest. Odgovoril nam je na veliko vprašanj, toda zmanjkalo nam je časa, da bi nam odgovoril na čisto vsa. Po njegovem obisku smo se vsi vsaj malo zamislili. Njegove vzpodbudne besede nam še danes odzvanjajo v glavah.

Za zaključek smo se malo pozabavali in ustvarili plakate, ki smo jih izobesili v naši avli, da tudi generacije, ki še

prihajajo za nami, opominjajo, da so odnosi med ljudmi zelo pomembni in predvsem, da na njih temelji naš svet.

Ta naravoslovni dan mi je bil najboljši doslej, verjetno zato, ker smo že malo bolj zreli in zdaj, v tem obdobju, bolj razumemo, kaj vse se dogaja po svetu. Upam, da bomo imeli še nekaj takšnih poučnih, a hkrati zabavnih naravoslovnih dni, ki jih želimo preživeti predvsem z našimi učitelji, od katerih se bomo kmalu poslovili.

Katja Bezjak, 9.b

Moj Din

Mojemu prijatelju je ime Din. Star je 3 leta. Je velika in čmodolga riba. Živi v ledeni. Obkrožuje se z masom in po jo konoma. Je močnejša med namiškim orčarjem. Movalmunda. Zelo rada se z njim igra. Greva tudi na prehod. Imom ga zelo rada.

Amalija Klčanec
3.a.

Kulturni
spomenik v
moji vasi

Spoštovani učitelji, dragi sošolke in sošolci!

V Zabovih imamo več kulturnih spomenikov: štiri kapele in dva križa. Predstavila vam bom našo kapelo.

Kapela stoji pred vasi ob gasilskem domu v bližini naše hiše. Domačini so jo postavili po prvi svetovni vojni v spomin med vojno padlim vaščanom. Stoji že približno 30 let. Zgrajena je iz kamna in opeke, pokrita pa s pločevino. Večkrat je bila obnovljena, nazadnje pred dobrimi desetimi leti. Na pročelju kapele je slika svete družine, pod njo pa napis: HVALJEN JE JESUS. Na struhi stoji majhen križ. Uhod je obdan z železno ograjo in varovan pred neprividnari. V preteklosti je bil namreč iz te kapele ukraden križ z Jezusom. Križ so našli na smetišču, kipeca Jezusa pa sploh ne. Znotraj je nad majhnim oltariškom lesen križ z Jezusom, pod njim pa Marijin kipec. Na stranskih stenah visita podobi Marijinega in Jezusovega srca. Ob velikih cerkvenih praznikih je kapela središče vaškega dogajanja: na veliko soboto sem domačini priredimo velikonosno jedilo k blagoslovu. Vsake rene za to priložnost kapelo še posebej lepo

okrasijo s cvetjem in zelenjem. Za božič pa se oblečejo vaščani in postavijo jaslice.

Ko pogledam skozi okna domače hiše, me pogled na kapelo razveseli. Ponoradi v njej goči majhna lučka, ki s svojim drobnim plamenom razsvetljuje notranjost. V vsej svoji lepoti pa kapela razari ob sonnem zahodu.

VIRI: INTERVJU, OGLEDE KAPELE.

Špela Vrtačnik, 4.a

Literarni

Rdeča

Lahko imamo rdečo svečo,
ali pa sta rdeča dva meča.
Rdeča je lahko tudi sreča,
ki v ljubezni ni opoteča.

In kaj se še z rdečo godi?

Lahko predstavlja poti,
ali pa veliko krvi.
Še več je teh stvari,
ki se jih z rdečo zgodi.

Angelika Lajh, 6.b

Kam?

Tako hitro minil je ta čas,
ko brezbrizno se lahko igraš.

Se otroštvo to končuje?
Kam nas življenje napotuje?

Novo pot si treba je izbrati.
Med nove ljudi se v svet podati.

Bom prav izbral?
Se bom prav podal?

Da delal bom v življenju to,
kar za me najboljše bo.

Luka Fideršek, 8. razred

Recesija

Ja, prišla je recesija.
A kaj moreš, če je res!
Težko je to kakor pes.
Evre si želimo,
jih zlahka ne dobimo.
A morali bomo preživeti,
če hotl'i se bomo fajn imeti.

Mateja Puc, 8. b

Dedkova slika

Dedkova slika
pokaže žalost in
srečo hkrati.

Revno okolje in
bogato nadarjenost
za igranje violine.

Visoka postava,
resen pogled, medalja
na prsih in škornji
na tleh.

Dedkova slika na
nočni omarici me vedno
spominja, kako lepo je
igral na violino.

Lepa je slika pozimi,
še lepša poleti,
ko sonce zasveti.

Nika Korošec, 4.a

kočiček

ŠOLSKA

(po Otonu Župančiču)

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
v šoli sedimo,
se novih znanj učimo,
od osmih do dveh,
možgane in misli
nam ženejo smisli,
nad zvezki smo sključeni;
vsi, fantje, dekleta
in učitelji s kabineta.
Od osmih do dveh
že vsi smo izmučeni:
možgane in misli
nam ženejo smisli,
od osmih do dveh,
od osmih do dveh.

Pol treh, pol treh -
doma smo, nič več v klopeh!
Zdelane klopi so nam v očeh,
do devetih zvečer klopi,
klopi v očeh.
Od osmih do dveh
možgane in misli
nam ženejo smisli,
do devetih od treh
zdelane klopi, klopi v očeh...

Kam smo zdaj znanje dali?
V šolski redovalnici nas žali;

Poglej v njo:
vanj smo ga dali,
ga z ocenami prikovali.
Od osmih do dveh,
do devetih od treh,
da nam bo tudi ponoči v
očeh.

Pa pogledam v vodo:
O, v njej odseva
moje izmučeno oko!
O, kakor da učim
se ves božji dan
po svojih močeh,
od osmih do dveh,
od devetih do treh!

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
možgane in misli
nam ženejo smisli,
od osmih do dveh
zdelane klopi,
klopi v očeh...

Katja Bezjak, 9.b

LJUBEZEN je nekaj lepega – posebno mladi radi razmišljamo in sanjamo o njej – tokrat kot pesniki.

LJUBEZEN

Ljubezen, oh ta ljubezen,
je neozdravljiva bolezen,
ki se vate vseli,
brez tuje pomoči.

Ko zaljubljen si,
ti ni pomoči,
saj v tebi polno skrivnosti tiči,
da se ti kar v glavi zvrti.

V srcu se nekaj novega rodi,
da se ti kar zvrti.
Misliš le na tisto,
ki te je zmešala čisto.

Iva Botič, 6.b

LJUBEZEN

Ljubezen je lačna in mračna.
Ljubezen je nekaj najlepšega na svetu.
O njej lahko sanjaš tudi na klepetu.
Ljubezen je srečna, pa čeprav je včasih tečna.
Najlepše je takrat, ko rdeča lička imaš
in poljub fantu daš.

Monika Zupanič, 6.b

SRCA

Src je veliko na tem svetu,
ki so dobra na našem planetu.

Tisti imajo strta srca,
ki jim kdo ljubezen brca.
Upajo, da bodo ozdravela
in se nikoli več ne bodo vnela.

Ah, src je veliko,
vsako ima svojo razliko,
vsa imajo napako,
a želijo vse enako.

Angelika Lajh, 6.b

TEBI

Naj ti še enkrat povem,
da zdavnaj nisi več moj problem.

Monika Zupanič, 6.b

VALENTINOVO

Valentinovo je,
moje srce pravi,
da ljubi te.

Rožo rdečo in srečo,
lepe trenutke in občutke,
ti tisti želi,
ki za tabo hrepeni.

Thomas Polanec, 6.b

LJUBEZEN JE BOLEZEN

Kdaj se začne bolezen
in konča srečna ljubezen?
Ljubezen se konča takrat,
ko se priplazi nepotrebni škrtat.

Takrat začne se nova bolezen,
nova ljubezen!
Nekdo te znova osreči
in doda k spominski vreči.

Amadeja Jurič, 6.b

NOVICE O LJUBEZNI

Novice širijo se hitro,
kot svetloba čez cel svet,
vendar ni vse perfektno,
kar ve že skoraj cel planet.

Kot recimo, kdo je v tebe,
kogar ljubiš ti.
To je stvar osebe,
a cel dan se govori.

Ne moreš lagati,
reči, da ni res.
Resnico moraš priznati,
čeprav v tebi je bes.

A nekaj me čudi,
kako da vejo vsi,
ko povedala sem le tebi,
ki najboljša prijateljica si.

Kaj se je zgodilo?
Kaj ti je bilo,
da povedala si vsem,
kar zaupno je bilo?

Barbara Šmigoc, 8.b

LJUBEZEN

Ko te zagledam,
se ti smejim.
Ko te ne gledam,
te nekako prebolim.

Ko ti gledaš mene,
ne vidiš druge nobene.

Takrat skačem do neba,
upam, da nekoč tudi do
tvojega srca.

Marina Zupanič, 6.b

Vanja Vajda, 9.a

UČENCI SEDMIH RAZREDOV SE PREDSTAVLJAJO...

Ne verjemi vsemu, kar prebereš!

Mojca Roškar:

Sem preprost človek, ki obožuje glasbo in sprehode po naravi. Rada se družim s prijatelji. Če me kdo prosi za pomoč, mu z veseljem pomagam. Večinoma sem dobre volje in znam nasmejati tudi druge. Moja temna stran je ta, da v šoli nimam veliko dobrih ocen. Včasih se tudi prepiram s sestro. Ko imam slab dan, znam biti zelo tečna. Sem tudi zelo trmasta, kar večkrat slišim od drugih.

Sanja Majar:

Sem naivna. Malo manj pametna, kar se tiče šole. Preprosta. Ljudje me sprejmejo takšno, kakršna sem. Ne zanimam se za ocene.

Marko Pukšič:

Jaz sem ena navadna reva. V šoli sem glasen, doma pa tiho kot rit. Doma sem bolj priden in rad kuham. V šoli pa se mi nič ne ljubi.

Tadej Kostanjevec:

Jaz sem Tadej. Rad imam dobre ocene in rad sem vesel. Včasih sem tečen. Vse hočem imeti natančno narejeno. Če kdaj kaj delam, delam s potrpljenjem. Veliko govorim. Rad se zafrkavam in ponavadi dobim to vrnjeno. Moja družba so veseli ljudje. Pa še to – če mi kdo naga, mu vrnem.

Aljaž Mislovič:

Sem Aljaž. Včasih sem slabe volje in izgledam kot kisl kumara. Ko pa sem dobre volje, se režim kot počen pisker. Prav bedno se počutim, ko včasih ne naredim domače naloge.

Najraje bi samo sedel, ležal in gledal TV ali igral računalnik. Velikokrat se mi nič ne ljubi. To sem resnični jaz.

Uroš Tomšič:

Jaz sem Uroš in hodim v sedmi razred. Rad sem s prijatelji. Moja najboljša prijateljca sta Uroš in Viki. Velikokrat kaj pozabim - včasih namerno, včasih pa ne. Se nerad učim! To se mi tudi vidi na okenah. Najboljši predmet pa mi je odmor. Ko se končajo kakšne počitnice, že komaj čakam, da pridejo naslednje. Imam rad živali. To sem jaz.

Matic Lozinšek:

Sem nenavaden ludek. Prijatelji mi pravijo Lozo, ker je to pač nekomu padlo na deseti konec pameti. Imam enega psa, za katerega se mi zdi, da je prav tako neumen kot jaz. Pes teka v krog in si lovi rep, jaz pa se pogovarjam s štorom. Vseeno pa imam tri lepe igre:

- dvigovanje uteži (žlice)
- zamenjevanje TV- programov
- biti Črnogorec (lenuh)

Mislil, da na svetu ni drugega tako velikega bureka kot sem jaz.

Nesrečno srečna kraljična («zmešana» pravljica)

Nekoč je za devetimi vodami in tremi gorami živela revna deklica z imenom Trnuljčica. Kljub pomanjkanju ji je bilo v otroštvu lepo, saj je imela dobra prijatelja z imenom Janko in Metka.

Ko je odrasla, ji je oče ukazal, da se mora poročiti. Tako jo je nekega dne zasnubil kraljevič, a ga Trnuljčica ni hotela. A oče je kraljeviču dejal, da zna Trnuljčica iz slame prestiti zlato, zato jo je kraljevič odpeljal s sabo na svoj grad.

Zaprl jo je v shrambo, ji prinesel veliko slame in ji ukazal, da mora napresti veliko zlata. Na pomoč ji je priskočil škrt, vendar je vedno zahteval plačilo. Ker mu zadnji večer ni imela s čim več poplačati, je zahteval njenega

prvorojenca. Morala je pristati na škratovo zahtevo.

ln res! Ko je povila dečka, se je pojavil škrt in ji ga odnesel. Trnuljčica je bila strašno žalostna in je vse dni pre jokala.

Na gradu pa so imeli mačka, ki je bil kot človek. Ime mu je bilo Obuti maček. Ta muc je rešil otroka in ga z materjo vred odpeljal k sedmim palčkom in Sneguljčici. Dobro se je razumela z vsemi in Sneguljčici pomagala pri hišnih opravilih.

Vse bolj pa je pogrešala dom in svojega moža. Nekega dne ga je srečala na sprehodu. Skupaj z otrokom sta se odpravila na domači grad in še danes živita, če že nista umrla.

Nina Strelec, 6.a

Otroške sanje

Ja, otrokom nam je res lepo. No, če odštejemo šolo, seveda. Ni nam treba hoditi v službo. Ah, že lažem! Komaj čakam, da odrastem!

Včasih sanjam, da bom sedela v pisarni na mehkem, črnem, usnjenem stolu, tajnica mi bo ves čas stregla s kavico ...

Ah, kaj pa vem. Mogoče bom pa počela kaj povsem drugega. Prvi poklic, o katerem sem sanjala, je bila učiteljica slovenščine. Nato so se pojavile še napovedavka vremena, novinarka, pisateljica, defektologinja, vzgojiteljica, zdravnica in socialna delavka.

Sanje gor, sanje dol! Treba je uživati sedanjost. Bo že še prišel čas, ko si bom morala razbijati glavo s tem, kaj postati.

Zelo rada se spominjam svojega lepega otroštva. Dedek mi je pred hišo pel mojo najljubšo pesmico: »Jaz sem mala roža«, ko sem prvič šla v vrtec ...

Kot sem že omenila, v službo nam ni potrebno hoditi, moramo pa v šolo. In to je zame pravi pekel! Groza!

Lepo je biti otrok, vendar komaj čakam, da odrastem.

Katja Herzog

PUSTNE MASKE IN OBIČAJI

V šoli smo se pogovarjali o pustu. Učenci 2. razreda smo spoznavali pustne maske in običaje. V šolo smo povabili mojega atija. Doma imamo veliko starih mask, izdelali smo tudi nekaj novih in jih prinesli v šolo. Ati nam je na zanimiv način predstavil: piceke, vile, melike, ruse, medvede, korante ... maske smo si lahko tudi pomerili. S sošolkami smo se oblekle v vile in zapele. Bila je zanimiva učna ura. Veliko smo se naučili.

Rebeka Mikša, 2.a

POTRKAJMO NA PESNIKOVA VRATA

Najbrž je dovolj, če omenim samo njegovo ime. France Prešeren. Bil je zelo nadarjen otrok, zato so sorodniki, posebej mati, želeli, da bi šel v šole in postal duhovnik. Pravijo, da je srce podedoval po očetu, razum pa po materi. Zelo uspešen učenec in študent pa ni imel sreče v ljubezni in pri iskanju službe. Pravijo tudi, da je rad zahajal v gostilne in včasih zvrnil kakšen kozarček preveč.

O vsem tem sem se želel prepričati sam. Ko sem v Kranju povprašal po njem, so me napotili v hišo s številko 181, kjer je živel s sestro Kataro in pisarjem Andrejem Rudolfom. Potrkal sem na vrata, odprl jih je pesnikov pisar in me napovedal odvetniku. Odvetnik me je prijazno sprejel. Prosil sem ga za kratek intervju, privolil je in mi ponudil sedež.

Vsak človek se rad spominja svojih začetkov in družine. Kako se vi spominjate svojih začetkov?

Rodil sem se v Vrbi na Gorenjskem. V družini nas je bilo osem otrok. Jaz sem bil 3. otrok po vrsti in prvi sin. Po domače so nas klicali Ribičevi.

Vsak, ki zapusti svojo domačo vas, se je tudi rad spominja. Kakšni spomini vaše domače vasi so vam ostali za večno?

Vrba je bila nekaj prelepega. V Vrbi sem se rodil in preživel otroštvo. Zelo hudo mi je bilo, ker sem tako hitro zapustil hišo ter moje brate in sestre. Pri sedmih letih sem odšel k stricu. Med študijem sem se že skoraj odpravil domov. Študentje so me poskušali prepričati, naj ostanem na Dunaju. Uspelo jim je, zato sem napisal sonet o domu O Vrba, srečna, draga vas domača.

Vsi imamo prijatelje, ampak najtežje je najti prave prijatelje. Ste imeli prave prijatelje?

Moja najboljša prijateljica sta bila Matija Čop in Andrej Smole. Žal sem oba hitro izgubil. Matija Čop je utonil v valovih Save, Andrej Smole je umrl v mojem naročju. Smrt prijateljev me je zelo prizadela in potrla. Napisal sem pesmi v slovo Matiju in v slovo Andreju.

Veliko se govori, da radi zahajate v gostilne in popivate, je to res?

Ko sem končal študij, sem večino prosti čas preživel v gostilnah, to je bila takrat družabna navada. Med službovanjem sem pa bolj redko v gostilne

zahajal. V zadnji službi v odvetniški pisarni pri prijatelju Blažu Crobathu pa sem res kar nekaj časa v gostilnah preživel, pridružil se mi je tudi prijatelj Blaž, s katerim sva marsikakšno veselo urico skupaj užila.

Bili ste nesrečno zaljubljeni. Kakšen vpliv so vam dale ženske?

Moja prva nesrečna ljubezen je bila Julija Primic. V eni izmed prvih služb sem srečal Ano Jelovškovo. Z njo sem spletel nek ljubezenski odnos, čeprav sem še vedno ljubil Julijo. Ana Jelovškova mi je rodila tri nezakonske otroke. Preživela je samo Tinka. Za Ano sem napisal pesem Nezakonska mati. Spominjam se, da sem Povodnega moža namenil sebični in prevzetni deklici Zaliki, ki se tudi ni dosti zmenila zame. Ker pa sem najbolj ljubil Julijo sem ji namenil tudi daljšo pesnitev s posvetilom Sonetni venec.

Gospod France Prešeren, zelo sem počaščen, da sem lahko naredil intervju s tako nadarjenim človekom, kot ste vi. Hvala za vaše zanimive odgovore.

Pisar me je pospremil do vrat in odšel sem nazaj na svoje delovno mesto.

Tilen Bezjak, 8.b

MALI OGLASI NIKAR NE KUPUJ!

GRATIS »FAMILIJA«!

Prodam starše, stare 34 in 38 let. Gratis dobite sestro, staro 8 let, za ceno 10 eur. Če se zanimate, pokličite: 041 213 852. Angelika Lajh, 6. b

PRODAM COPATE!

Prodam sosedove copate, ker me njihov vonj zelo moti. Številka 39. Javite na telefonsko številko gospoda Slavka: 041 583 741 Lucija Vincek, 6. b

OUR SCHOOL

Our school is big and beautiful. This year we are celebrating its 30th birthday. In our school there are classrooms with many posters, pictures and our drawings. There is also a canteen and two gyms. One of them is old and the other is big and new. There are three staff rooms for our teachers, a big one and two small ones.

Lessons start at 7:40. During the lessons we listen to the teachers, read, write, sing and do other activities. We have got breaks between lessons. We like them because we can have fun, talk to our friends and listen to the music.

There are 320 pupils and 33 teachers at our school. The teachers are friendly and nice, but sometimes they are angry, because we are naughty.

We like our school.

Katja Vajda, Lucija Gošnjak, Nina Bezjak, Ajda Šterbal; 6.a

Moji najstniški dnevi

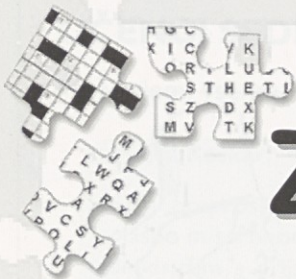
So zelo pestri, čeprav jih kot večina tudi jaz preživljam veliko v šolskih klopeh. Ker rada pojem, hodim k dvema zboroma, in sicer k mladinskemu šolskemu zboru in cerkvenemu zboru Zvonček. Zanima me tudi gledališče, zato sem letos za izbirni predmet izbrala gledališki klub. Za drugi izbirni predmet – sodobna priprava hrane, pa sem se odločila iz želje, da bi lahko doma kdaj presenetila starše s kakšno poslastico.

TRAKTOR ALI ŽENO?

Iščem ženo, zaželena slika traktorja. Kandidatke se javite v uredništvu časopisa pod šifro: nisi zaželena. Nejc Kukovec, 6. b

Kot vsi najstniki tudi jaz rada ušpičim kakšno vragolijo, delati pa se mi ne ljubi ravno veliko. Najraje berem knjige in gledam televizijo, ob toplem sončnem vremenu pa preživljam prosti čas na rolerjih, kolesu in igranju s svojima sesticama. Moj najljubši letni čas je poletje in poletne počitnice, saj takrat lahko uživam v vodi. Pri srcu so mi vodni športi, kot so potapljanje, smučanje na vodi in plavanje.

Jessica Strelec, 7. razred

ZA ZABAVO in korist

REBUS

KOLIKO BRATOV NASTOPA V ENI IZMED PRAVLJIC SLOVENSKE LJUDSKE PRIPOVEDI?

1. COPATI ČRKA ____
2+1
2. EKVATOR ČRKA ____
2-1
3. TORTA ČRKA ____
2+2

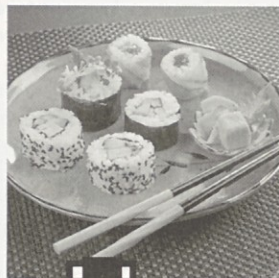
Pripravil: **BLAŽ BEZJAK 6.B**

Za ponovitev slovenščine

1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								
9								

1. ime tretjega sklona
2. priimek pisatelja knjige Sosedov sin
3. besedilo, podobno humoreski
4. zgodbe, v katerih nastopajo živali (EZOP)
5. iz katerega jezika izvira romanca
6. drugo ime za nagovor
7. zgodba, v kateri ni vse izmišljeno
8. Simon Gregorčič je bil...
9. osnovni glagolski čas

Taja Žnidarič in Tamara Galun, 7.b

Aljoša Toplak
7.B

1.							
2.							
3.							
4.							
5.							

1. Največja kopenska žival.
2. Najvišji zakon neke države, po katerem se morajo ravnati vsi drugi zakoni.
3. Bleščeča, fina, mehka, trdna nit, vlakna iz kokonov sviloprejk.
4. Hiša po nemško.
5. Zanimanje za nekaj, a ne le zaradi radovednosti, ampak ker od tega pričakujemo korist.

8					3	6	2	
	5	3	6	7	9	4		
	9	1		8				
				5			3	
		9	8		2	7		
	3			9				
				4		2	1	
		2	7	6	1	5	4	
	4	7	3					6

MODNI TRENDI

POMLAD/POLETJE 2009

Znani modni oblikovalci so že predstavili nove modne zapovedi in novosti za letošnjo pomlad in poletje.

Modni trendi prinašajo kar nekaj zanimivih novosti in zagotovo bo vsak izmed vas našel nekaj zase. Za vas sem prelistala in »preštudirala« modne strani, zato vam lahko kot strokovnjakinja svetujem, kaj obleči, da boste letošnjo pomlad in poletje (čas ljubezni in brezskrbnosti) videti kar se da dobro.

ŽENSKI/DEKLIŠKI MODNI TRENDI

Prevladujeta dva izrazita modna trenda, ki poosebljata vaš način življenja. Za tiste bolj umirjene in elegantne so značilne bolj nežne in lahke barve, povsem nasprotno pa velja za udarne in živahnije, ki bodo izstopali v kričečih odtenkih rumene, oranžne, rdeče, modre in zelene barve.

Smernice, katerim bodo sledila sodobna dekleta:

- **afriški videz** oblačil, potiskanimi z afriškimi motivi in živalskimi vzorci v kombinaciji z lesenim, masivnim nakitom,

- **nesimetrični videz** oblačil z eno naramnico,

- **naborki in rese**, posebej pri čevljih in torbica,

- **grška obleka** v nežnih barvah poudarja ženstveni videz,

- **mornarski stil** z navpičnimi in vodoravnimi črtami,

- **harem hlače** različnih dolžin in širin v kombinaciji z oprijetim zgornjim delom,

- **futurizem** z ravnimi in odsekanimi linijami, srebrnimi in

odsekanimi materiali, ki spominjajo na kovino.

FANTOVSKI MODNI TRENDI

V tej modi je veliko igrivosti, pisanosti, predvsem pa je zelo zabavna in avanturistična. Izraža se v izjemni raznolikosti, kjer se dotakne prav vseh življenjskih stilov od klasičnega do športnega.

Smernice, glede na življenjski slog moškega:

Klasični »gospodič«

- Klasična obleka ter kakšen povsem samosvoj dodatek v obliki kravate, robčka, rute, pasu...
- Barve: bela, bež, rjava, modra, črna, siva.

Svetovni »popotnik«

- V oblačilih s pridihom divjega zahoda, kot dodatek pa uporabljajo klobuk, šal ali rutico okoli vratu.

- Barve: oker, bela, rjava, črna, modra.

Zvezdniški »športnik«

- V sproščenih širokih športnih oblačilih z dodatki različnega nakita.

- Barve: bela, črna, zlat nakit.

Barvni »kameleon«

- Kombinacija močnih barvnih odtenkov, kjer so meje med moškimi in ženskimi barvami povsem zabrisane.

- Barve: zelena, rumena, modra, roza, oranžna, vijolična.

Odpadni »šik«

- Oblačila, ki imajo plastični sijaj, zmečkane materiale in so povrhu vsega še zakrpana. Barve: črne, več odtenkov rjave, olivno zelene.

Pa veliko zadovoljstva v »vaši novi/stari koži«!

Sanja Kodrič, 9.b

Ko bom velika, bom...

Ko bom velika, bom modna oblikovalka. V tem poklicu mi je najbolj všeč, da nisem oblikovateljica, torbice, uhane in verigice. Zaposlen je lahko v lastnem podjetju, ki izdeluje oblačila, lahko ima svojo blagovno znamko. Njegov glavni pripomoček je risalni pribor: perilo, seševalnik, lutko, šivalni stroj, šivanka, gumba, niti.

Do končani osnovni šoli moram predpisano oblikovanje v Modarbor ali v Ljubljani. To poklic mi je zelo, zelo všeč.

Eva Klajda

9.A: Mlinarič Marko, Šterbal Leon, Krajnčič Manja, Čeh Graciela, Strelec Nina, Kodrič Ines, Bezjak Žiga, Zavec Katja, Rojko Eva, Skrbinšek Eva, Zemljarič-Črešnik Monika, Čeh Uroš, Pivko Danijel, Janžekovič Gregor, Kekec Blaž,
Veršič Matic
Razredničarka: Petek Marija

9. RAZRED

Šolsko leto 2008/2009

9.B: Štumberger Tomas, Goričan Mihaela, Cimerman Rok, Bezjak Katja, Verlak Marko, Vajda Vanja, Kodrič Sanja, Mujanovič Jasmina, Leben Snežana, Kosec Nina, Arnuš Julija, Kostanjevec Sara, Krajnc Luka, Prelog Nejc, Kekec Niko, Črnivec Rok, Arnuš Klemen
Razredničarka: Zorko Olga